

DEN danske
STJERNE

Marts 1980 · 129. årgang · Nummer 3

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer - Connie Wilcox, Børnestjernen.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

Indholdsfortegnelse

Evige sandhedsprincipper. <i>Marion G. Romney</i>	1
Din kaldelse: fornøjelse eller slid og slæb? <i>Larry Hiller</i>	4
Find tid i dit ægteskab. <i>Lindsay R. Curtis</i>	10
Jesus - den fuldkomne leder. <i>Spencer W. Kimball</i>	14
Kirke- og verdenshistorisk tidstabel 1847-77	18
Et sted ude i vesten - 1847-1877. <i>Glen M. Leonard</i>	19
Respekt for standarder. <i>Ezra Taft Benson</i>	25
„Mit studium af astrologi”. <i>James E. Talmage</i>	26
Hvad siger skrifterne om astrologi?	27
En tæt sammenknyttet familie. <i>Richard M. Romney</i>	28
Hold taler, der inspirerer. <i>Eric Stephan og Gail S. Grover</i>	32
I - lederne i 1988. <i>M. Russell Ballard</i>	36
Som tingene nu er. <i>Patricia A. Azure</i>	41

Børnestjernen

Louisas havmåger. <i>Charla Zeeman</i>	1
Janets håb. <i>Margorie B. Newton</i>	4
Åg til salg. <i>Franklin D. Richards</i>	6
Bare for sjov	8

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1980 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

På omslaget: „Indskibning af de hellige i Liverpool” af Ken Baxter, olie på lærred 40x30 i Kirkens Historiske Afdeling. Skibet „Ellen Maria”, der her er vist ved kajen, forlod Liverpool i England den 1. februar 1851, og medbragte mange britiske nyomvendte til deres nye tilværelse i De forenede Stater. Det originale maleri hænger i Det præsiderende Biskopråds områdekontor i Birmingham i England.

Evige sandhedsprincipper

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Gennem åbenbaring har Herren fremsat evige sandhedsprincipper til at vejlede os. Disse åbenbaringer findes i Lære og Pagter, Mormons Bog, Bibelen og Den kostelige Perle. I sit forord til Lære og Pagter siger Herren:

„Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith, jr. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden.” (L&P. 1:17-18)

De omtalte befalinger og andre

skrifter indeholder evige sandhedsprincipper, som, hvis de adlydes, vil lede mennesker sikkert gennem jordelivet og ind til evigt liv.

„Jeg, Herren, vil kundgøre disse ting for alt kød.

Thi hos mig er der ikke personanseelse.” (L&P. 1:34-35)

Blandt sine grunde til at åbenbare evige sandhedsprincipper specificerede Herren dette: at menneskene skulle lære ikke at stole på deres medmenneskers råd og heller ikke sætte deres lid til våbenmagt, men have tillid til Gud, så troen kan forøges på jorden; at mennesker

måtte få deres fejl tilkendegivet; måtte blive undervist, når de søgte visdom; måtte blive revset, hvis de syndede, så de kan omvende sig; og at de, ved at være ydmyge, kunne blive styrket og velsignet fra det høje og få vejledning fra tid til anden. (Se L&P. 1:21, 25-28)

De fleste mennesker i verden har ikke accepteret disse åbenbarede principper som vejledning i deres liv, men vi, medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har antaget dem. Derfor synes jeg at alt burde gøres i lys af vores forståelse af og vidnesbyrd om disse evige principper. Min erfaring lærer mig, at vi har et bestandigt behov for gentagen genindvielse af os selv til denne handlingskurs.

Verden omkring os er fuld af vaner og indstillinger, som bestandigt har tendens til at nedsætte vores standarder for opførsel, berøve os evangeliets ånd og opmuntre os til at ignorere de åbenbarede sandhedsprincipper. Vi kan med held modstå disse onder ved bestandigt at gen-

nemgå og tænke på, hvad Herren har sagt om dem.

Under 1. verdenskrig fremhævede præsident Joseph F. Smith denne sandhed, da han sagde:

„Vi hører om det at leve i skæbnesvangre tider. Vi lever i skæbnesvangre tider, men jeg føler ikke rædslens smerte. Den tynger mig ikke. Jeg forsøger at leve, så jeg kan være immun over for verdens onder, hvis det forundes mig at leve sådan ved lydighed mod Guds befalinger og hans love, der er åbenbaret som retningslinier for mig. Hvad der end måtte ske mig - hvis jeg blot udfører mine pligter, hvis jeg er i harmoni med Gud, hvis jeg er værdig til mine brødres venskab, hvis jeg kan stå uplettet for verden, fejlfri, uden overtrædelse af Guds love, hvad betyder det så, hvad der måtte ske mig? Jeg er altid rede, hvis jeg forbliver inden for dette område af forståelse, sind og opførsel. Det betyder alt sammen ikke noget. Derfor har jeg ingen vanskeligheder og føler ikke frygtens smerte.” □

Din kaldelse: fornøjelse eller slid og slæb?

Larry Hiller

Det forekommer mig, at Herren ikke blot ønsker, at vi skal tjene i hans rige, men også at vi gør det villigt og med glæde. Og alligevel har jeg som biskop set mennesker acceptere kaldelser tøvende, fordi de syntes, at det var deres pligt, og derefter arbejde i disse kaldelser på samme måde - tøvende og uden megen tilfredsstillelse. Andre accepterer også kaldelser med nogen betænkning eller angst men opnår glæde gennem veludført arbejde. Og i begge tilfælde har vi som biskopråd bønsumt og omhyggeligt overvejet kaldelserne og har følt, at vore beslutninger er blevet bekræftet af Ånden.

Hvad er det så, der gør forskellen? Hvordan kan det være, at nogle mennesker synes at være lykkelige for og har fremgang i deres kaldelser i kirken, ligegyldigt hvad det drejer sig om? Er det fordi de tilfældigvis er særlige typer, der er mere begavede og dygtige end de fleste? Eller findes der principper og former for teknik, som enhver kan benytte til at finde mere glæde og større fremgang i kirkelige kaldelser?

Et stikord fandt jeg i en samtale, jeg fornyligt havde med Brenda, en kvinde, jeg arbejder sammen med. En månedstid eller to før denne samtale var

hun blevet kaldet til at virke som sekretær for Unge Piger i sit ward. Og hun havde ved den lejlighed nævnt, at hun ikke lige netop var lykkelig for sin nye kaldelse. Så da jeg fornyligt spurgte hende om hun bedre kunne lide sin nye kaldelse, var jeg overrasket over at opdage, at hun nu simpelthen elskede den. Hvad var der sket?

„Jeg har altid hyldet det princip ikke at afslå en kaldelse fra biskoppen,” svarede Brenda, „så da vores biskop kom til vort hjem en dag og bad mig tjene som sekretær for Unge Piger, kunne jeg ikke sige nej til ham. Men jeg kunne heller ikke få mig selv til at sige ja. Jeg har adskillige gange arbejdet med Unge Piger, og jeg skammer mig over at sige, at jeg hadede det. Biskoppen tog min tavshed for et ja, så jeg blev opretholdt ved nadvermødet den næste søndag. Jeg er bange for, at jeg følte mig som en slags martyr, da jeg begyndte min nye kaldelse.”

Naturligvis spurgte jeg Brenda, hvordan hun så fuldstændig havde skiftet mening. Og hendes erfaring, kombineret med min egen og hvad jeg har hørt fra andre, fører mig til denne konklusion: vi kan blive glade for vore kaldelser, hvis vi lærer at anvende visse principper og former for teknik.

1. Vær oprigtig - overfor kaldelsen, dig selv og dem, som du er kaldet til at arbejde sammen med og betjene.

Til trods for at Brenda ikke havde haft behagelige erfaringer i sit arbejde med Unge Piger, bestemte hun sig denne gang til at ville finde så meget godt i sin nye kaldelse, som hun på nogen måde kunne. „Jeg fastede og bad om en sindelagsforandring,” fortalte hun mig. „Jeg bad endda min mand give mig en særlig velsignelse.” I stedet for at acceptere sin afsky for kaldelsen som en kendsgerning, bestemte Brenda sig til at forandre sin indstilling dertil.

Et eksempel på hvordan én forandrede sin mening om sig selv, kommer fra en biskop jeg kender. Han plejede at undre sig over en del af sin patriarkalske velsignelse, der siger, at han „vil blive en leder for mænd og vil blive kaldet til mange lederstillinger i kirken.” Men han vidste med sig selv, at han ikke var nogen leder. Og dog blev han en dag kaldet til at tjene som rådgiver i ældsternes kворums-præsidentskab og senere som præsident for det. Han opnåede kundskab og erfaring, og han fortsatte med at tjene, først som præsident for to andre ældste-kvorummer, derefter som medlem af et højråd, og nu som biskop. „Det er mærkeligt, så længe det tog mig at lære, at

Herren kender mig bedre, end jeg selv gør," siger han. „Jeg er stadig ikke ude efter lederstillinger, men jeg ved, at hvis de kommer, vil Herren sørge for den nødvendige hjælp, hvis jeg selv gør alt, hvad jeg kan.”

At bevare et åbent sind over for mennesker er én af de allervigtigste evner, vi kan udvikle. Det er mennesker, der udgør kirken, og enhver kaldelse kræver ikke alene at arbejde sammen med andre, men også at vi tjener andre. Derfor er den måde, hvorpå vi føler over for andre, vi arbejder sammen med og betjener afgørende for vores lykke og fremgang i vore kaldelser.

Indtil for nylig havde jeg altid i min pung nogle billeder af mine børn som små. Siden dengang er mine børn vokset op, har udviklet sig og har forandret sig. Alt for ofte går vi rundt med forældede mentale billeder af andre mennesker - mennesker, som også er vokset op og modnet, og som har udviklet sig åndeligt. Ofte danner vi os meninger om andre mennesker, som vi senere opdager er fejlagtige, når vi får mulighed for at arbejde nært sammen med dem.

Jeg kendte engang en pige, da jeg for mange år siden endnu gik i skole. Hun havde et dårligt omdømme. Hvor meget af det, der simpelthen var onde rygter, og hvor meget der var sandt, ved jeg ikke. Men hun kom virkelig sammen med en oprørske gruppe, som brød mange regler. Og til trods for, at hun var medlem af kirken, røg og drak hun ofte. Efter eksamen fra high school hverken så jeg hende eller tænkte på hende i mange år. Hvis nogen havde spurgt mig, hvordan hun så ud eller hvad hun var, kunne jeg kun have beskrevet hende som den pige, jeg periferisk kendte fra skoletiden.

Men så en aften, mere end fem år efter skolens afslutning, var jeg i templet, hvor jeg hørte denne piges navn blive

oplæst fra en liste af brude, der skulle besegles til deres mænd. Hvilken glæde var det ikke at se den forandring, der tydeligvis var sket for hende. Men jeg burde ikke være forbavset, for evangeliet forandrer mennesker hele tiden.

2. Lær at elske dem, du er kaldet til at tjene.

Det har direkte at gøre med at være åbenhjertig over for mennesker. Vi må elske andre, ikke blot fordi det er den anden store befaling, men fordi kærlighed forandrer pligt til glædefyldt tjeneste, og fordi man aldrig kan røre nogens hjerte, før man elsker ham, og han forstår det.

En enkelt fremgangsmåde, der kan hjælpe en til at elske nogen, som forekommer umulig at elske, kræver brug af fantasi. Prøv for dig selv at forestille dig et vidnesbyrdsengagement i fremtiden. Forestil dig dette menneske med tårer i øjnene bære et kraftigt vidnesbyrd om Frelserens kærlighed og princippet om omvendelse og tilgivelse. Det er muligt, ved du nok. Det sker hele tiden, og alle steder i kirken. Så lær at betragte folk, sådan som de kan blive med din egen og vor himmelske Faders hjælp.

3. Lær din pligt at kende og gør den så.

I Lære og Pagter siger Herren: „Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid *passé* det embede, hvortil han er blevet kaldet.” (L&P. 107:99; fremhævelser tilføjet) Sommetider har vi tendens til at

sige til Herren: „Hjælp mig til at blive glad for mit arbejde, så skal jeg nok udføre det,” når vi hellere burde bede om hjælp til at udføre det godt, så vi kan blive glade for det.

Jeg kan lide den historie, som én af Brødrene fortalte om et missionærvidnesbyrdsråds møde, han overværede. En ældste rejste sig og sagde: „Jeg holder virkelig meget af det arbejde, jeg udfører.” Så gjorde han en pause, før han tilføjede: „Ved I hvad - jeg tror nok, at det er alt, hvad jeg *kan* holde af.” Vi kan ikke holde af det, som vi ikke udfører.

4. Opnå større forståelse.

Stræb efter at forstå alle de måder, hvorpå din kaldelse bidrager til opbygning af riget og til opbygning af mennesker. Det vil få dig til at forstå vigtigheden af og formålet med din kaldelse.

Brenda siger, at den større forståelse har haft meget at gøre med hendes glæde over sin kaldelse. „Det at udfylde rapporter med numre og sætte krydser på tilstedeværelseskort betød næsten intet for mig. Men så kom jeg til at forstå, at jeg hjalp klassevejlederne og Unge Pigers præsidentskab med at holde sig ajour med hver enkelt piges aktivitet. Jeg skaffede dem også oplysninger, som kunne hjælpe biskoprådet med at fastsætte de vigtige årlige interview med hver enkelt pige. Så i stedet for at have en upersonlig kaldelse, der alene drejede sig om statistikker, opdagede jeg, at jeg ved at udføre min opgave godt, virkelig hjalp nogle mennesker.”

Hjemmelærerearbejde er et godt eksempel på en kaldelse, der bare kan være et slid, medmindre man får bedre

forståelse af dets formål. Alle de fremgangsrigtige og glade hjemmelærere, jeg kender, betragter sig selv som en hjælp til familiens overhoved med hensyn til at styrke familien, og som et vigtigt kommunikationsled mellem familien og præstedømmelederne. De betragter deres tildelte familier som meget mere end statistikker.

5. Giv dig selv helt.

Når Herren tildeler os en kaldelse gennem sine tjenere, tager han alle vore talenter, evner og behov i betragtning. Kaldelsen gælder hele personen, inkluderende de godt gemte talenter, som først kommer frem til overfladen, når vi gør alt hvad vi kan.

Når Herren siger, at vi skal tjene ham af hele vort hjerte, kraft, sind og styrke, tænker han ikke blot på at missionere. Jo mere vi investerer af os selv, desto mere opnår vi i form af fremgang, vækst og udførte opgaver.

6. Søg fremgang.

Når vi har en langvarig, vanskelig opgave, er lidt fremgang ind imellem som et koldt glas vand på en lang støvet vandretur.

En hjemmelærer som jeg kender, fortæller om en oplevelse, der gav ham en følelse af fremgang, som lige siden har båret ham over mange vanskelige øjeblikke: „Jeg arbejdede med en familie, der var nogenlunde aktiv, men som blot ikke syntes at forstå forpligtelsen til at

efterleve alle de evangeliske principper. Jeg bad for at få at vide, hvad jeg kunne diskutere med dem og som ville være af størst betydning for dem, og jeg følte mig inspireret til at tale om fasteloven. Jeg opdagede, at de havde diskuteret netop dette princip indbyrdes, og jeg var i stand til at besvare nogle af deres spørgsmål og give dem nogen opmuntring med hensyn til benyttelsen af dette princip. Et af deres børn havde aldrig forsøgt, før hun lovede at prøve at faste den følgende fastesøndag. Bagefter fortalte hun strålende, at det havde været en vidunderlig oplevelse. Selve den vellykkede oplevelse opmuntrede mig og motiverede mig til at søge endnu mere fremgang som hjemmelærer. Og hver enkelt efterfølgende succes fornyede min følelse af, at jeg var i gang med et betydningsfuldt arbejde. Lige til nu har nogle af disse tidlige fremgange hjulpet mig til at føle mig motiveret og inspireret som hjemmelærer, og som resultat deraf er jeg virkelig glad for denne kaldelse.

7. Lær at indpasse kaldelsen i din tilværelse.

Hvis du ikke bruger tilstrækkelig tid på din kaldelse, får du ingen fremgang, og hvis du bruger for megen tid på den, forsømmer du måske noget andet, som kan være lige så eller måske endnu vigtigere. Det er derfor, vi alle har brug for at standse op en gang imellem og spørge os selv, om vi bruger vores tid så fornuftigt, som vi bør. Gør vi virkelig det, der til enhver tid er mest nødvendigt?

Undersøgelser i forretningsverdenen har vist, at omkring 20% af det arbejde, der udføres, producerer omkring 80% af re-

sultaterne, og at de resterende 80% udført arbejde, producerer de resterende 20% af resultatet. Det er derfor klart, at kan vi lære at identificere de 20% af vores indsats som producerer 80% af resultaterne med vore familier, vore kaldelser og os selv, kan vi udrette det bedst muligt i løbet af den korteste tid.

Når Herren udsteder en kaldelse til os gennem sine tjenere, tager han alle vores talenter og evner og behov i betragtning. Kaldelsen er for hele den pågældende, inkluderende de skjulte talenter, som kun kommer for dagen, når vi gør alt, hvad vi kan.

Jeg har fx. brug for tid til at være sammen med mine børn. Hvis jeg tager dem med i biografen, tilbringer vi to timer sammen, men vi taler ikke sammen, vi sidder bare og betragter og lytter til en film. Hvis vi på den anden side bruger en time til at gå en tur eller til at arbejde sammen i haven, kan vi tale med hinanden og nyde et virkelig kammeratskab. Men selvfølgelig er der ikke noget fundamentalt galt i at gå i biografen sammen. Det er bare det, at hvis jeg har særlig travlt, så kan jeg udrette mere på kortere tid, hvis jeg foretager et klogt valg. Ja, somme tider kan jeg opfylde to eller flere behov med en enkelt aktivitet - som for eksempel at luge i haven, mens jeg tilbringer nogen tid sammen med mine børn.

Hvis vi giver dem lov til det, vil andre mennesker og omstændigheder udnytte

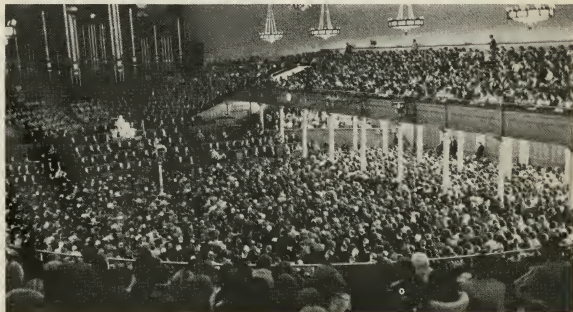
hver eneste time af vores tid hver eneste dag. Vi må gøre os klart, hvad vi prioriterer, og så omhyggeligt afgøre, hvornår og hvordan vi vil arbejde med disse prioriteter. Kun da bliver vi klar over, hvornår vi bør sige nej til noget, der kræver vor tid. Kun da vil vi få tid til at gøre det, der virkelig betyder noget: vort eget forhold til Frelseren, vor families åndelige velbefindende, vor tjeneste i Herrens rige, og vort daglige arbejde.

8. Lev, så du kan have Helligåndens følgeskab.

Dette er det allervigtigste princip at anvende, hvis man skal finde glæde i sin kaldelse. Ånden kan i erindringen genkalde det, som man bør vide på det tidspunkt, hvor man har brug for det. Med Helligåndens hjælp kan man opdage de skjulte talenter, som Herren ønsker, vi skal benytte. Han kan hjælpe os til at se ud over de daglige pligter for at få større forståelse af vores rolle i opbygningen af

riget. Han kan trøste os, når vi er skuffede, inspirere os, når vi er forvirrede, opløfte os, når vi er svage, og fylde vore hjerter med glæde, når vore gerninger falder i Herrens behag.

Men alt dette behøver ikke nødvendigvis at betyde, at vores gerning i kirken hele tiden vil bringe os tilfredsstillelse og lykke. Jeg tror, at princippet om modstand gælder her som alle andre steder i livet. Vi udvikles ved at kæmpe med og overvinde følelser som skuffelse, utilstrækkelighed og træthed. Men de fleste af os kunne finde mere tilfredsstillelse og glæde i vore kaldelser, end vi gør, ved ganske enkelt at anvende de rette principper, ved helhjertet at hengive os til Herrens værk - ligegyldigt hvad vores kaldelse måtte være. Hvis „mennesket er til for at kunne nyde glæde” (2. Nephi 2:25), så bør vi sandelig være i stand til at finde den i Herrens gerning. Den glæde, der kan opnås i vore kirkelige kaldelser, er følelsen af tilfredsstillelse ved et stykke arbejde, der er udført godt, følelsen af varme og kærlighed, når vi har øvet god indflydelse på én eller andens tilværelse, og, først og fremmest, den søde beroligelse, der kommer, når Ånden hvisker: „Vel gjort.” □

Find tid i dit ægteskab

Lindsay R. Curtis

En af mine venner, der er fremgangsrig forretningsmand, fortalte mig den største hemmelighed ved hans personlige succes - og det er ikke hans sælgerevner. Han opdagede den en dag, da telefonen ringede, mens han ekspederede én kunde og en anden ventede. Kontoristen sagde: „Jeg tror, det er din kone, Ralph.”

„Hallo, Ralph,” sagde en stemme i telefonen. „Hvordan har du det?”

„Godt, min skat, men forfærdelig travlt. Er der noget i vejen? Hvorfor ringer du til mig?”

Der blev en kort pause. Så sagde Betty ulykkelig: „Jeg ville bare høre en voksens stemme til en forandring. Jeg er ked af, jeg forstyrrede dig, når du har så travlt.”

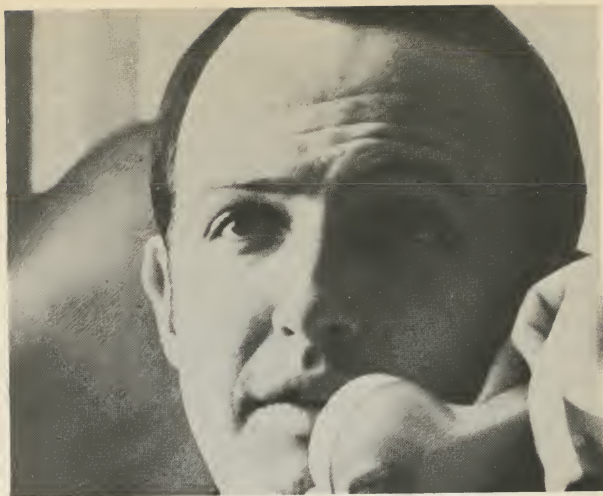
Ralph elskede Betty - han sagde, at han elskede hende mere end alt andet i verden, men pludselig forstod han, at Betty gik derhjemme med fire småbørn, der pludrede, legede, skændtes, men altid havde brug for hende. Også hun havde travlt - og også hun var frustreret.

Den kloge Ralph tog sig tid til lige på stedet at undskylde og at fortælle Betty, hvor meget han elskede hende, og forsikre hende om, at hun måtte ringe til ham når som helst, hvorefter han inviterede hende ud til middag samme aften.

Hvad Ralph opdagede? „Da Betty er den allervigtigste person i verden for mig, så fortjener hun også at have første ret til min tid. Siden jeg har lært at give den til hende, er hun lykkeligere. Jeg er lykkeligere, og vi kan begge to bedre gøre vort arbejde.”

Jeg har gennem egen erfaring fundet ud af, at travle mennesker må lære Ralphs lektie eller komme til at lide under følgerne af personlig utilfredshed og lave effektivitet. Som fødselslæge bruger jeg en stor del af min tid på arbejde med kvinder, og mange af dem har fortalt mig om deres følelser med hensyn til, hvordan deres mænd udnytter tiden.

Bart er som Ralph en succesrig mand; men hans kone betroede mig: „Bart er væk hele dagen, og det forstår jeg godt. Men han kunne lige så godt også være væk hele natten. Alt, hvad han gør, er at komme hjem, spise, og enten fare afsted igen til et møde i kirken eller at falde i søvn foran fjernsynsapparatet. Han er i virkeligheden væk både dag og nat. Måske vil det blive anderledes, når han skal pensioneres . . . men det ligger langt ude i fremtiden.” Modsat er det med Ruth, hvis mand er en energisk slider, der netop har åbnet endnu en butik i en kæde af forretninger. Jeg spurgte: „Men betyder det ikke, at han må lade dig være

alene det meste af tiden? Har han nogen sinde tid til sin familie?"

„Al rejser meget, det gør han,“ indrømmede Ruth. „Men når han er hjemme, har vi det så vidunderligt sammen, at det ikke gør noget. Han ringer tit til mig, og han tager mig eller ét af børnene med sig, når det kan lade sig gøre.“ Hun så op med et udtryk af glad forventning. „Og han kommer tilbage i morgen!“

Al har lært sin lektie.

Noget andet jeg har opdaget, er, at det i virkeligheden ikke betyder noget, om manden er væk på grund af forretninger, eller er borte på grund af sine opgaver i kirken. Hvis han ikke tager sig tid, vil det

altafgørende ægteskabelige forhold stadig blive tilsidesat.

En anden af mine venner, en meget venlig og forstående biskop, sagde fornylig: „Dottie og jeg glæder os meget til at tilbringe nogen tid sammen, når jeg bliver afløst.“

Jeg kender Dottie. Hun ville hellere bide sin tunge af end at gøre vrøvl eller få ham til at føle, at hun ikke støtter ham, men hun var ensom.

„Hvad med lige nu?“ spurgte jeg. „Når du er færdig med denne kaldelse, har Herren en anden til dig, ved du nok.“

„Men der er bare ikke tid nu!“ protesterede han.

Jeg kender én stavspræsident, som tager

sig tid. Han beregner, hvor megen tid et problem eller et møde bør tage, og sætter den lille alarm på sit armbåndsur i henhold dertil. Hans rådgivere og medlemmer af højrådet har lært at følge dagsordenen og at gøre deres rapporter korte og præcise. Han giver dem ikke alene tid til at tilbringe sammen med deres familier - han forventer, at de gør det! Og hustruerne i hans stav påskønner det!

Lad mig fortælle jer om nogle gode forslag, der er specielt rettet til dem, som synes, at forretninger, kirke- og borgerligt arbejde optager for meget af deres familietid:

1. Uddeleger så meget som muligt. At være financier sekretær kan udvikle sig til et fuldtidsarbejde, hvis du også prøver på at være biskoppens privatsekretær, wardets maskinskriver, kirkepedel og historisk sekretær. Gør dit arbejde - og lad andre gøre deres. De bedste biskopper, jeg kender, er dem, som oplærer deres rådgivere så godt, at de begge hver især kunne erstatte ham. En effektiv stavspræsident tilråder sine højrådsmedlemmer: „Kom ikke med problemer til vores møde. Bring løsninger.” En diskussion om løsningen i stedet for om problemet sparer sandelig alles tid.

2. Hold styr på din tid. En del af denne opgave betyder at vurdere nøjagtigt, hvor lang tid der behøves til at udføre et bestemt stykke arbejde. At holde regnskab med hvordan jeg brugte min tid, hjalp mig til at beregne den bedre. Kan et kort brev eller en telefonopringning klare det samme som et helt møde? Kan man formindske rejsetiden ved at lade folk komme til dit kontor til et interview, snarere end at du tager til deres hjem? Er der måder, hvorpå du kan forudse kommende problemer og forebyg-

ge dem, hellere end at vente på, at de skal bryde ud i krisesituationer?

Jeg er fuldt og fast tilhænger af det forebyggende interview, ikke blot for biskopper og ældstekommissærer, men også for søndagsskolelærere, hjemmelærere, fædre og ægtemænd. Den ærlige og oprigtige kommunikation, som kan opnås gennem et veludført interview, vil medføre en enhed med hensyn til formål og et grundlag for en fælles forståelse, som i sig selv bortvejrer mange problemer.

3. Reserver bestemte aftener til familien - ikke blot familiehjemmeaftenen, men en aften hvor du og din hustru kan forny og genopfriske jeres forhold til hinanden uden afbrydelse eller forstyrrelse.

Jeg ved fra styrken i mit eget ægteskab, at intet er vigtigere end vort forhold til hinanden, og at den tid, der investeres i ægteskabet, i virkeligheden sparer mig tid - som far, i min stilling i kirken, og i mit daglige arbejde.

4. Planlæg din tid. Jeg er overbevist om, at travle mennesker ikke „har” tid - de finder tid, og de tager tid. Hvis vi planlægger to uger frem kan min kone og jeg let reservere tid til hinanden. Den mulighed har jeg ikke ret ofte med kun 24 timers varsel.

Planlægning giver tilsvarende gode resultater med hensyn til meget korte øjeblikke. Som læge med mange patienter ventende, kan jeg stadig finde tid til to minutters dejlig samtale i telefonen med min kone. Hun synes at påskønne det, og jeg vender altid forfrisket tilbage til arbejdet.

Et andet eksempel på „fundet” tid er at spise frokost sammen med min kone engang imellem, i stedet for altid at gøre det med kolleger eller forretningsforbindelser. Også her opnås fordelene ved fornyet energi, som kommer ved

dette fornyede udtryk for kærlighed og påskønnelse, fordele, som aldrig kunne opnås ved samkvem med kolleger, ligegyldigt hvor positive, de end er.

5. Ros hinanden. Enhver har i det mindste én god side. Hvis man bygger på det punkt, vil andre egenskaber vise sig. Jeg ved, at jeg vil gøre mig enhver anstrengelse for ikke at skuffe min kone, ikke blot fordi jeg ønsker at gøre hende lykkeligt, men fordi hun altid og uvægerligt gør mig lykkelig. De allervigtigste ord i et ægteskab er måske: „Jeg er stolt af dig!” Og at sige det, tager mindre end fem sekunder.

Mormons Bog minder os om dette: „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.” (Alma 34:32)

Som ældste Neal A. Maxwell så ram-mende har sagt: „Tiden kan ikke skaffes tilbage.” Vi kan kun bruge den én gang. Jeg kender kun ganske få mænd, selv blandt de allertravleste, som oprigtigt mener, at deres hustruer er af mindre betydning end deres arbejde. Og jeg kender kun meget få hustruer, som oprigtigt ønsker lige så megen tid, som deres mænd ofrer på deres arbejde. Men de ønsker og fortjener oprigtigt første retten til mændenes tid. Udfordringen for travle mænd ligger i at stille denne vigtige tid til rådighed for dem. Jeg garanterer for, at det aldrig vil være spildt tid. □

Dr. Lindsay R. Curtis, kvinde- og fødselslæge, tjener nu som præsident over Californien, Oakland Mission.

JESUS - den fuldkomne leder

Præsident Spencer W. Kimball

Der er langt mere at sige om Herren Jesu Kristi bemærkelsesværdige lederskab, end nogen enkelt artikel eller bog på nogen måde kan dække, men jeg ønsker at påpege nogle få egenskaber og evner, som han demonstrerede så fuldkomment. De samme evner og egenskaber er vigtige for enhver af os, hvis vi ønsker at få succes som ledere på én eller anden vedvarende måde.

Faste principper

Jesus vidste, hvem han var, og hvorfor han var her på denne jord. Det betød, at han kunne lede med styrke, snarere end tvivlende eller svagt.

Jesus virkede ud fra et grundlag af faste principper eller sandheder, snarere end at udarbejde reglerne, efterhånden som han kom frem. Således var hans måde at lede på ikke alene korrekt men også bestandigt.

Jesus sagde adskillige gange: „Kom,

følg mig.” Hans program gik ud på „gør som jeg gør” snarere end „gør hvad jeg siger”. Hans medfødte intelligens ville have gjort det muligt for ham at arrangere et forbløffende „show” men det ville have været at svigte hans tilhængere. Han var ikke én, som hyldede lederskab på afstand. Han var ikke bange for nære venskaber; han var ikke bange for, at hans nærhed ville skuffe hans tilhængere. Resultaterne af virkeligt lederskab kan ikke løse andre op, med mindre vi er med og tjener dem, som skal ledes.

Jesus holdt sig ren, og når hans samkvem med mennesker gjorde det muligt for dem at røre ved kanten af hans klædning, strømmede der derfor kraft ud fra ham.

Forståelse for andre

Jesus var en lyttende leder. Fordi han elskede andre med fuldstændig kærlig-

hed, lyttede han uden at være nedladende. En stor leder lytter ikke blot til andre, men også til sin samvittighed og til Guds tilskyndelser.

Fordi Jesus elskede sine tilhængere, var han i stand til at være ligefrem og åben over for dem. Han irettesatte Peter nogle gange, fordi han holdt af ham og Peter, der var et stort menneske, var i stand til at vokse med denne irettesættelse.

Det er en klog leder og viis tilhænger, som kan tale „livets revselse”. Peter kunne det, fordi han vidste, at Jesus elskede ham, og derfor var Jesus i stand til at oplære Peter til en meget høj placering eller ansvarlighed i riget.

Jesus betragtede synd som noget forkert, men han var også i stand til at betragte synd som udspringende fra dyb og utilfredsstillet behov hos synderen. Det gjorde det muligt for ham at fordømme synden uden at fordømme den pågældende. Vi kan udvise kærlighed til andre, selv når vi har til opgave at irettesætte dem. Vi må være i stand til at se dybt nok ind i andres tilværelse for at se de grundlæggende årsager til deres fejl og mangler.

Uselvisk lederskab

Freiserens lederskab var uselvisk. Han satte sig selv og sine egne behov tilside og betjente andre ud over sin pligt - utrætteligt, kærligt og effektivt. Der er så mange af verdens problemer i dag som udspringer fra selviskhed og selvoptagethed, hvori alt for mange stiller overdrevne krav til livet og andre, for at kunne tilfredsstille deres krav. Det er en direkte modsætning til principperne og den praktiske udførelse, der på så fuldkommen måde blev illustreret af vort store eksempel, Jesus fra Nazaret. Jesu lederskab fremhævede betydningen af at være interesseret i og bekymret for andre uden derfor at søge kontrol over dem. Han var interesseret i, at hans tilhængere

havde frihed til selv at vælge. Et af problemerne ved det manipulerende lederskab er, at det ikke udspringer af kærlighed til andre men af et behov for at udnytte dem. Sådanne ledere sætter fokus på egne behov og ønsker, og ikke på andres behov.

Jesus forstod sig på problemer og mennesker. Han var i stand til omhyggeligt at beregne på langt sigt virkningen og styrken af udtalelser, ikke blot på dem, som var der til at høre dem i øjeblikket, men på dem, som ville læse dem 2000 år senere. Alt for ofte springer verdslige ledere ind for at løse problemer ved at prøve at standse den øjeblikkelige smerte og derved skabe endnu større vanskeligheder og smerte senere.

Forpligtelse

Jesus vidste, hvordan han skulle involvere sine disciple i livsprocessen. Han gav dem vigtige og specielle ting at gøre til bedste for deres udvikling.

Jesus stoler nok på sine tilhængere til at dele sit arbejde med dem, så de kan vokse. Det er én af de største lektier, vi kan lære af hans lederskab. Hvis vi fejler andre mennesker til side for at få en opgave udført hurtigere og mere effektivt, vil opgaven måske blive udført godt, men uden den vækst og udvikling hos tilhængerne, som er så vigtigt.

Jesus var ikke bange for at kræve noget af dem, som han ledte. Hans ledelse var ikke nedladende eller blød. Han havde mod til at kalde Peter og andre og forlange, at de skulle forlade deres fiskenet og følge ham, ikke efter at fiskesæsonen var forbi eller efter næste fisketur - men nu! i dag! Jesus lader mennesker vide, at han tror på dem og på deres muligheder, og på den måde er han i stand til at hjælpe dem til at gøre deres yderste for at nå nye resultater. Mens andre ville have set Peter som en fisker, kunne Jesus se ham som en magtfuld religiøs leder -

modig, stærk - som ville sætte sit præg på en stor del af menneskeheden. Ved at elske andre kan vi hjælpe dem til at udvikle sig ved at stille fornuftige men reelle forlangender af dem.

Jesus gav folk sandheder og opgaver, der var afpasset efter deres evner. Han overvældede dem ikke med mere, end de kunne klare, men gav dem nok til at udstrække deres sjæle. Jesus var interesseret i den menneskelige naturs grundprincipper og i at frembringe vedvarende forandringer og ikke bare pyntede forandringer.

Ansvarlighed

Jesus lærte os at vi er ansvarlige ikke blot for vore egne handlinger men også for vore tanker. Det er meget vigtigt for os at huske.

Ansvarlighed er selvsagt ikke mulig uden faste principper. En god leder vil huske, at han er ansvarlig over for Gud såvel som for dem, han leder. Ved at forlange ansvarlighed af sig selv, er han derfor bedre i stand til at sørge for, at andre er ansvarlige for deres opførsel og deres ydelse. Folk har tendens til at optræde efter de standarder, som sættes af deres ledere.

Klog benyttelse af tiden

Jesus lærte os også, hvor vigtigt det er at bruge vores tid klogt. Det betyder ikke, at der aldrig kan blive tid til fritidsbeskæftigelser, for der må også være tid til overvejelser og til fornyelse, men der må aldrig spildes tid. Hvordan vi bestyrer tid er umådelig vigtigt, og vi kan være gode bestyrere af tid uden at være hektiske eller nævenyttige.

Klog styrelse af tid er i virkeligheden den kloge styrelse af os selv.

Verdsligt lederskab

De mennesker, som vi elsker, beundrer og respekterer mest som ledere af den menneskelige familie, betragtes således af os netop fordi de på mange måder omfatter de egenskaber, som Jesus havde i sit liv og i sit lederskab.

Modsat var de ledere i historien, som har været mest tragiske i deres forhold til menneskeheden, tragiske, netop fordi de manglede næsten enhver grad af de egenskaber, som kendetegnede manden fra Galilæa. Hvor Jesus var uselvsk, var de selviske. Hvor Jesus var vitalt interesseret i frihed, var de mere interesserede i kontrol. Hvor Jesus interesserede sig for at tjene, var de interesserede i positioner. Hvor Jesus opfyldte andres ægte behov, interesserede de sig kun for egne behov og ønsker. Hvor Jesus beskæftigede sig med sine disciples udvikling, søgte de at manipulere med dødelige. Hvor Jesus var fyldt med kærlighed afbalanceret med retfærdighed, var de lige så ofte fyldt med bitterhed og uretfærdighed. Måske ville vi allesammen ikke være det perfekte forbillede i lederskab, men vi kan allesammen gøre en alvorlig indsats for at nærme os det store ideal.

Vores muligheder

En af de store lærdomme, vi kan drage fra manden fra Galilæa, Herren Jesus Kristus, er den, at du og jeg i os indebærer umådelige muligheder. Ved at opfordre os til at blive fuldkomne, således som vor Fader i Himmelen er fuldkommen, hånedede eller plagede Jesus os ikke. Han fortalte os en magtfuld sandhed om vore muligheder.

Vi er ikke fuldkomne, sådan som Jesus var det, men med mindre dem, der omgiver os, kan se os stræbe og udvikle os, vil de ikke være i stand til at se på os som et forbillede, og de vil betragte os som min-

dre end fuldt alvorlige med hensyn til det, der skal udføres.

Enhver af os har flere muligheder for at gøre godt og til at være gode end vi nogen sinde benytter. Disse muligheder ligger overalt omkring os. Ligegyldigt hvilken størrelse vores nuværende indflydelsescirkel har, kan, hvis blot vi forbedrer vores øjeblikkelige indsats en lille smule, den cirkel forstørres. Der er mange mennesker, som venter på at blive berørt og elsket, hvis bare vi er interesse-rede nok til at forbedre vores indsats. Vi må huske, at de dødelige, vi træffer på parkeringspladser, kontorer, i elevatorer og andre steder, er den del af menneskeheden, som Gud har givet os at holde af og tjene. Det vil kun gøre os lidt godt at tale om menneskenes almindelige broderskab, hvis ikke vi kan betragte alle dem omkring os som vore brødre og søstre. Hvis det billede på menneskelighed, vi udviser, forekommer lidet strålende eller meget lille, bør vi erindre den lignelse, som Jesus gav os, og hvori han mindede os om, at storhed ikke altid er et spørgsmål om størrelse eller vægt, men om ens livs egenskaber. Hvis vi gør godt med vore talenter og med mulighederne omkring os, vil det ikke gå ubemærket hen for Gud. Og til dem, som gør godt med de muligheder, der gives dem, vil endnu mere blive givet!

Skrifterne indeholder mange vidunderlige tilfælde, der kan studeres af ledere, som, ulig Jesus, ikke er fuldkomne med alligevel særdeles effektive. Det ville gøre os alle sammen godt, om vi ville læse om dem - og læse dem ofte. Vi glemmer, at skrifterne præsenterer os for århundreder af erfaringer i ledelse, og, endnu vigtigere, de faste principper hvorpå virkeligt lederskab må hvile, hvis det skal få succes. Skrifterne er i virkeligheden instruktionshåndbøger for den kommende leder.

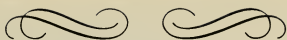
Den fuldkomne leder

Måske er det allervigtigste, jeg kan sige om Jesus Kristus, mere vigtigt, end hvad jeg ellers har sagt, at han lever. Han omfatter og indebærer virkelig alle disse dyder og egenskaber, som skrifterne taler om. Hvis vi kan komme til at forstå det, kender vi da den centrale virkelighed om mennesket og universet. Hvis vi ikke accepterer den sandhed og den realitet, vil vi ikke have de faste principper eller den gennemgribende sandhed, hvorved vi skal leve vort liv i lykke og i tjeneste. Med andre ord vil vi finde det meget vanskeligt at være ledere af betydning, med mindre vi erkender virkeligheden af den fuldkomne leder, Jesus Kristus, og lader ham blive det lys, hvorved vi ser det på den måde! □

Fra en tale holdt til De unge Præsidenters organisation, Sun Valley i Idaho, den 15. januar 1977

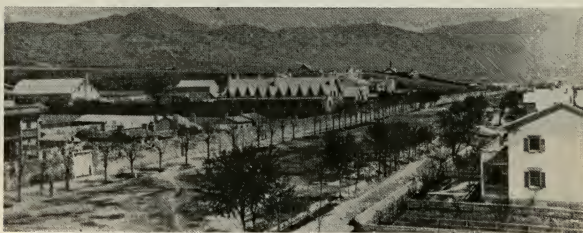
Kirke- og verdenshistorisk tidstabel 1847-1877

- 1847 Pionererne når Saltsødalene.
Brigham Young er kirkens anden præsident.
- 1850-54 Kirken påbegynder talrige missioner i Europa; også missioner i Stillehavet, Indien og Sydamerika.
- 1852 Læren om polygami offentliggøres.
- 1857 USA tropper sendes til Utah.
- 1867 Tabernakelet færdiggøres.
- 1869 Young Ladies' Retrenchment Association (senere UK-GUF) organiseres.
- 1874 Den forenede Orden oprettes nogle steder.
- 1875 Young Men's Improvement Association (UM-GUF) oprettes. Brigham Young Academy (senere BYU) oprettes.
- 1877 Brigham Young dør.
- 1846-1932 Tidsperiode med stor emigration fra Europa til Amerika.
- 1848 Spontan revolution overalt i Europa. Danmark i kryg mod Tyskland.
- 1849 Guldfeber i Californien.
- 1850-55 Taipingoprøret i Kina.
- 1853-56 Krimkrigen.
- 1859 Charles Darwin offentliggør sin „Arternes oprindelse“.
- 1861 Frigørelse af russiske bønder.
- 1861-65 Borgerkrig i USA.
- 1864 Pasteurisering udviklet. Danmark i krig mod Tyskland.
- 1865 Den første antiseptiske operation.
- 1866 Preussisk-italiensk krig mod Østrig.
- 1868-1912 Japan får vestlig indflydelse og modernisering magten.
- 1869 Suezkanalen åbnes. Amerikas første transkontinentale jernbane færdiggøres ved Promontory summit i Utah.
- 1870 Italiensk enhed gennemføres
- 1870-71 Den fransk-preussiske krig. Tyskland forenes i 1871.
- 1876 Telefonen opfindes.

Et sted ude i vesten - 1847-1877

Glen M. Leonard

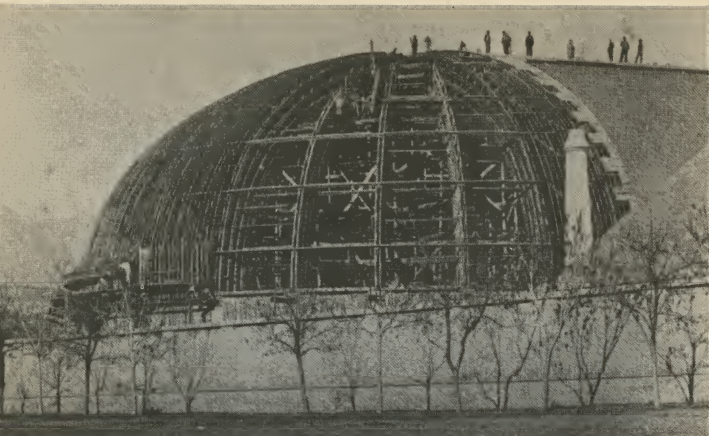

Billede af Præsident Street og Brigham Youngs hjem i Salt Lake City midt i 1860'erne.

De tredive år af Brigham Youngs præsidentskabstid strakte sig fra udvandringen fra Nauvoo gennem en tid med relativ fred og betydelig vækst for kirken. Befriede for de truende pøbelangreb i de foregående år etablerede de hellige mere end 350 blomstrende samfund i det nordamerikanske vestlige område, og kirkens medlemskab mere end tredobledes i størrelse (til omkring 150.000). Brigham Young vandt de helliges respekt og tillid, ledede koloniseringsaktiviteterne og blev den første guvernør over Utah territoriet. De hellige indførte religiøse programmer, som var blevet præsenteret af Joseph Smith, og efterfølgende

profeter skabte nye hjælpeorganisationer for unge mennesker. Og missioneringen udvidedes til nye dele af verden.

På tidspunktet for udvandringen fra Nauvoo i 1846 boede omkring 14.000 medlemmer i det vestlige Illinois og østlige Iowa. Den øjeblikkelige udfordring for kirkens ledere var at hjælpe med til at finde et nyt sted for næsten hele byen Nauvoo og at transportere de tusinder andre hellige fra fjerntliggende grene hen til et nyt indsamlingssted. Denne forbløffende massemigration fortsatte i 5-6 år og udstræktes derefter til mere end et halvt århundrede.

At flytte en familie hen over 1600 km. af ubeboede sletter og bjerge var en vanskelig og kostbar opgave. Ikke enhver kunne skaffe de nødvendige midler til at købe en vogn, okser og de forsyninger, der var nødvendige til den tre måneder lange rejse. I 1847 indbød Brigham Young medlemmerne i Utah til at skænke penge og forsyninger som hjælp til disse. Det blev begyndelsen til Perpetual Emigration Fund (det vedvarende emigrationsfond), der fortsatte lige til 1887. Europæiske og amerikanske hellige lånte efter behov fra fondet til at finansiere deres emigration. Når de så senere blev i stand til det, tilbagebetalte de lånet, så pengene kunne udlånes til nye trængende.

Mellem 1856 og 1860 vandrede mere end 3000 mennesker (en trediedel af emigranterne) til Utah fra endepunktet af jernbanelinien i Iowa City i staten Iowa,

idet de trak deres forsyninger på håndkærrer som de kørte tværs over de bakkede sletter, ledsaget af nogle få heste- eller oksetrukne vogne i hvert kom-

Den øjeblikkelige udfordring for kirkens ledere var at hjælpe med til at finde et nyt sted for næsten hele byen Nauvoo og at transportere de tusinde andre hellige fra fjerntliggende grene hen til et nyt indsamlingssted.

pagni til at transportere tungere bagage.

I det første år dette system virkede, kom det fjerde og femte kompagni ledet af

Louisas havmåger

Charla Zeeman

En lillebitte solstråle skinnede tappert gennem en revne mellem bjælkerne i hendes soveværelse og legede hen over Louisas ansigt. Hun strakte sig dovent og lyttede til havmågerens skrigen udenfor det lille vindue.

Det var som om de kaldte på hende for at komme ud at lege. Louisa vidste godt, at de var kommet for at få deres sædvanlige morgenmad i form af orme og insekter og måske lejlighedsvis en mus fra markerne rundt

om den voksende nybygd. Hun havde vænnet sig til at tænke på mågerne som hendes egne, fordi de hver morgen, når solen hævede sig op over bjergene, allerførst slog sig ned på marken lige ved hendes vindue og derefter flyttede over på andre marker.

Sagte sneg hun sig ud af sengen og ned på det ru gulv og derfra ned ad trappen til hyttens dør. Hun smilede, idet hun sneg sig udenfor. Far havde bygget ét af de få toetages bjælkehuse. Han havde planer om at dække ydervæggene med puds, engang når han ikke havde så travlt. Louisa anbragte sig på sit yndlingssted på verandaen ved hjørnestolpen for at sidde uden at bevæge sig og betragte mågerne. Hun arrangerede flonelsnatdragten omkring sine bare tæer for at holde den kolde morgenluft ude. Hendes bløde, brune hår faldt smukt ned over skuldrene, og hendes klare, blå øjne syntes at skinne lige så lyst som solstrålerne.

Med en blød lyd åbnedes døren igen, og hendes lille bror, Thomas krøb stille ned ved hendes side. Den skarpe lyd af faderens økse fra træerne på den anden side af marken, og hendes moders stille nynnen i haven brød den smukke morgens

stilhed. Thomas gabte søvnigt og stirrede ud på fuglene på marken. „Far hugger brænde til vinteren, og mor luger i haven, så grøntsagerne kan vokse sig store,” hviskede Louisa meget forsigtigt for ikke at gøre mågerne bange. Fuglene blev ved med at æde, som om Louisa og Thomas slet ikke var der.

„Fortæl mig noget mere om havmågerne, Louisa,” sagde Thomas søvnigt. „Vil du ikke nok?” Han var for lille til at huske, da de drog over sletterne i overdækkede vogne til Utah. Men Louisa huskede.

„Mor og far pakkede vores tøj, tæpper, potter og pander, tallerkener,

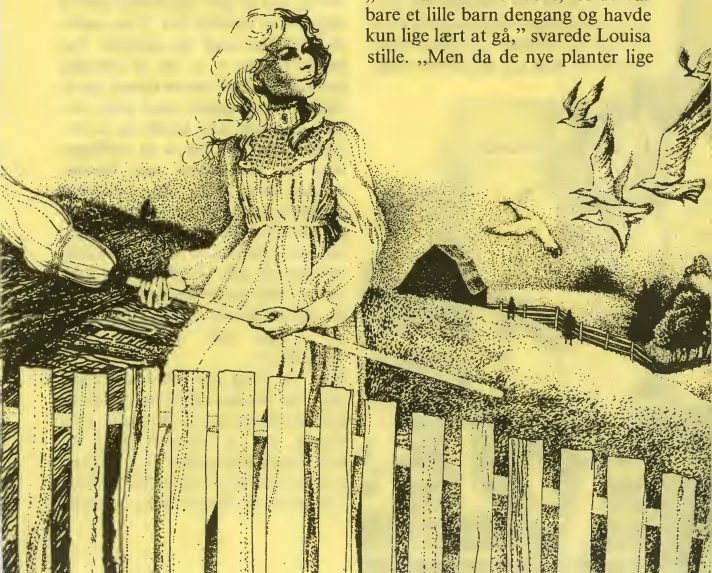
madvarer og alt mulig andet i vognen. Jeg tog min dukke og hjalp med nogle mindre ting. Far spændte okserne for vognen, og vi begyndte vores lange rejse. Jeg havde aldrig set okser før. For mig så de ud ligesom store brune køer.”

„Hvad med havmågerne, Louisa?” Thomas brød sig ikke om at høre om alt det besvær de havde, da de rejste til deres nye hjem i bjergene.

„Da vi kom til Utah, hjalp jeg far og mor med at så. Det tog far to dage at bryde den hårde jord, så vi kunne så. Hele dagen arbejdede vi og lagde ét frø ad gangen i jorden.”

„Hvor var jeg henne?” spurgte Thomas.

„Det kan du ikke huske, for du var bare et lille barn dengang og havde kun lige lært at gå,” svarede Louisa stille. „Men da de nye planter lige

var kommet op og var så store,” Louisa målte et stykke med fingrene, „kom der nogle græshopper og begyndte at æde dem. Og der kom flere og flere af dem.”

„Hvad er græshopper?”

„Thomas, du ved da, hvad græshopper er. Det er disse skinnende sorte insekter. De skraber vingerne mod hinanden for at lave den knirkende lyd om natten,” svarede Louisa.

„Jo . . . men fortæl mig noget om havmågerne.”

Louisa fortsatte sin historie. „Alle sammen fik fat på stokke og skovle og hvad de ellers kunne finde og begyndte at tærkse løs på græshopperne. Men der kom bare flere og flere af dem. Til sidst gav folk op. De kunne ikke dræbe alle græshopper-

ne. De ville æde al den høst op, som vi skulle leve af til vinter.”

Der kom tårer i Louisas øjne, da hun kom til at tænke på, hvordan hun havde grædt. Hun var kun fire år dengang. Nu var Louisa otte og for stor til at græde. Men somme tider gjorde hun det alligevel, når hun var kommet til skade eller var bange.

„Hvornår kom havmågerne?” spurgte Thomas.

„Far og mor og alle de andre bad til vor himmelske Fader om, at høsten ville blive reddet fra de sultne græshopper. Og det varede ikke længe, før de blev overraskede over at høre en lyd fra himlen. Jeg så op og fik øje på havmågerne. Til at begynde med så de ud som endnu flere græshopper. Jeg havde aldrig før set en havmåge her, selv om jeg var vant til at se dem, da vi sejlede over havet, før vi rejste vestpå i vognen.”

Louisa ventede på, at Thomas skulle opmuntre hende til at fortsætte historien, men han lå bare stille ved siden af hende. Himlen var mørkeblå med strimer af hvide skyer højt oppe. De fleste af mågerne var stille, men engang imellem var der én, som skreg.

„Havmågerne slog sig ned på jorden og åd alle græshopperne,” fortsatte Louisa. „Ingen havde nogen sinde før set dem i dalen. Nogle mennesker siger, at de har været der hele tiden. Men jeg tror, at vor himmelske Fader sendte dem til os, da folk bad. Hvad tror du, Thomas?”

Men Thomas svarede ikke. Han var faldet i søvn i det varme solskin.

Janets håb

Margorie B. Newton

Janet lå i en fordybning i sandet og be-
tragtede de svømmende mennesker ud
for kysten nedenunder. Der var bare en
halv snes af dem i eftermiddag. Den au-
stralske vind blæste det stikkende sand
omkring de bare ben og ind i øjnene. De
fleste mennesker ventede med at gå ud at
svømme til aften, hvor vinden plejede at
løje af. I aften ville stranden være fyldt
med mennesker, der prøvede at køle af
efter den varme dag.

Janet snappede en lille gren fra en busk
og brugte den til at vifte fluerne væk fra
sine ben. Det er ikke retfærdigt, tænkte
hun. Andre mennesker kan rejse til New
Zealand. Jeg ville ønske, jeg kunne.

Hendes far var grenspræsident, men
hans familie havde ikke penge nok til at
rejse til templet på New Zealand sam-
men med dem, der skulle rejse dertil i
næste måned for at blive besejlede til
deres familier.

„Da lille Richard blev født, brugte vi de
penge, vi havde sparet op, til at betale
lægen og hospitaler,” havde hendes mor
forklaret. „Så vi kan ikke tage med
gruppen i år.”

Janet smækkede fluedøren i og skyndte
sig ned til klitterne, hendes yndlingssted,
når hun skulle tænke.

Der er simpelthen igen steder, hvorfra vi
kan få penge til en sådan rejse, afgjorde
hun med sig selv. Hun vidste, at bedste-
far Turner havde penge, men han ville
ikke hjælpe. Han havde aldrig tilgivet at
hendes mor havde sluttet sig til kirken
og giftet sig med hendes far.

Janet elskede sin bedstefar, selv om det
var sjældent, at hun så ham. Måske bur-
de jeg besøge ham, tænkte hun, mens
hun viftede sand ud af øjnene. Måske er
han bare ensom.

Og mens Janet tænkte på ham nu, be-
sluttede hun sig til at besøge ham.

Efter skoletid den næste dag gik hun langsomt op ad bakken hen mod bedstefar Turners hus. Hun var ivrig efter at se ham, men hun var også en smule nervøs. Få minutter senere stod hun på den brede veranda og bankede på fordøren i det store hus. Ingen lukkede op. Men Bluey, bedstefars hyrdehund, gøede rasende. Janet gik hen til hjørnet af huset og så hunden bundet i skyggen af pebertræet. Måske var bedstefar nede i baghaven. Janet gik hen til hunden. „Hvad er der i vejen, Bluey?” spurgte hun. „Kan du ikke huske mig? Jeg har ganske vist ikke været her længe. Hvor er bedstefar?” I det samme lagde Janet mærke til, at hunden gik omkring sin tomme vandskål. „Du er tørstig, Bluey! Bedstefar må være syg, for han ville aldrig glemme at give dig vand på en så varm dag som denne.” Hun løb tilbage til huset.

„Hjælp!” Stemmen lød meget svag. Igen lød det som langt borte fra: „Hjælp!” Hen over gårdspladsen, gennem køkkenhaven og forbi det store jacarandatræ spurtede Janet. Og der, i døren ind til hønsehuset lå bedstefar.

„Jeg faldt over jacaranderoden,” mumlede bedstefar. „Jeg ville have hugget den væk for længe siden. Jeg tror, jeg har brækket hoften, og jeg har ligget her siden tidligt i morges, da jeg gik herved for at fodre hønsene. Jeg troede aldrig, der ville komme hjælp.”

„Åh bedstefar, jeg er så ked af det,” trøstede Janet, „Men nu skal jeg løbe efter hjælp.”

Hun løb ind i huset, fandt telefonen og

drejede nummeret til hospitalet. Hun talte hurtigt men omhyggeligt og bad dem sende en ambulance til mr. Turners hus på toppen af bakken på Murray Road.

Et par dage efter, da bedstefar følte sig meget bedre tilpas, samledes en lille familie omkring hospitalssengen. Bedstefar holdt Janet's hånd. „Jeg har aldrig været så glad for at se nogen, som jeg var for at se dig, unge dame. Men hvordan kan det være, at du kom netop som jeg havde brug for dig?”

„Jeg syntes, jeg trængte til at se dig og tænkte, at jeg ville bede dig være gode venner med os,” svarede Janet.

„I lang tid har jeg været ked af, at jeg har været så stædig,” indrømmede bedstefar. „Men jeg var for stolt til at sige det. Hvad der skete forleden, viste mig, at jeg har brug for min familie.”

„En kirke burde aldrig splitte en familie,” fortsatte bedstefar, „så når jeg bliver lidt bedre, vil jeg besøge jeres kirke sammen med jer.”

„Det bliver dejligt,” sagde Janet, idet hun knugede bedstefars hånd.

„Vores kirke forener familier,” forklarede far. „Vi vil gerne fortælle dig alt om den. Vi havde håbet at rejse til New Zealand templet i næste måned, hvor vi vil blive besejlet til hinanden som familie, men vi er ikke i stand til at gøre det. Måske, hvis vi venter et år, vil vi få endnu et betydningsfuldt medlem af vores familie med os.” Far smilede til dem. „Det vil sandelig være værd at vente på!” Og Janet følte en varm glød i sig ved det løfte. □

Ældste Franklin D. Richards

Min far og mor troede fast på princippet om at arbejde, og de sørgede for, at deres seks drenge havde rigeligt at gøre.

Selv om jeg var den yngste i familien, havde jeg min del af arbejdet i hus og have. For at være sikker på, at jeg ikke løb tør for arbejde og for at hjælpe mig til at udvikle en fornemmelse af ansvar, havde far fået bygget nogle hønsehuse og en gård i vores baghave. Han fyldte dem med en flok på omkring et halvt hundrede høns, og det var min opgave at fodre og vande hønsene, holde huse-
ne rene og samle æggene.

Om sommeren samlede jeg græs efter slåmaskinen og lagde det til tørre på taget af det ene hønsehus. Når det var tørt, lagde jeg det i sække. Og om vinteren tømte jeg dette afklippede, nu tørre græs ud i fade, hældte varmt vand over det og fodrede hønsene med det.

Ved at sørge så godt for hønsene havde vi rigeligt med æg til at tilfredsstille familiens behov. Far sagde, at jeg måtte få overskuddet af æg og sælge dem og bruge pengene til mit eget behov.

Jeg opdagede, at naboerne var glade for at få gode, friske æg, og jeg fik hurtigt lagt en ægrute med regelmæssige aftagere. Disse kunder blev mine gode venner. Det blev begyndelsen til mange lykkelige bekendtskaber, som har holdt i årevis.

Æg til salg

Selv om jeg kun var en stor dreng, da jeg begyndte i ægbranchen, følte jeg mig meget voksen ved at have mine egne penge at bruge. Jeg tjente også nogle ekstra penge ved at løbe ærinder og udføre små jobs for folk i nabolaget, og far betalte mig for at hjælpe på gården om sommeren. Så jeg begyndte at spare op af, hvad jeg syntes var en masse penge.

Mine forældre havde belært mig om tiende. De fortalte mig, at tiende er at give Herren ti øre ud af hver krone, jeg tjente eller 50 øre ud af hver 5 kroner, jeg tjente. De lærte mig også, at tiende er en befaling fra vor himmelske Fader, og at det at betale tiende er en god måde for os at vise vor kærlighed til ham og vores påskønnelse for alle de velsignelser, han giver os.

Ved årets slutning tog jeg min tiende i en stor konvolut, fyldt med femører, tiører og nogle få sedler med til biskoppen til tiendeopførelsen. Jeg har endnu tiendekvitteringen (den gang kaldtes det en kvittering fra Biskoppens Forrådshus), jeg fik, da jeg var otte år gammel. Den var for $7\frac{1}{2}$ dollars (ca. 40 kroner) og var dateret den 31. december 1908.

Jeg er taknemmelig for, at jeg havde en far og en mor, der som stor dreng lærte mig glæden ved at arbejde og betydningen af at betale tiende. Jeg er sikker på, at mange af de velsignelser, jeg har kunnet glæde mig over i mit liv, er kommet til mig, fordi jeg har været lydige mod tiende-loven. □

Bare for sjov

Hvad er det?

Farvelæg alle felterne med numrene 2, 4, 6 og 8, så vil du kunne se, hvad det er for et stort dyr.

Roberta L. Fairall

To af de små eskimoer ser ens ud. Kan du finde ud af, hvilke det er, har du klaret denne leg.

ESKIMOKAJAKKER

Roberta L. Fairall

Side 20: Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City, påbegyndt i 1863. Foto af Charles R. Savage taget forud for Tabernaklets fuldførelse i 1867.

Det oprindelige Tabernakel på Temple Square, færdiggjort i 1852. Foto af Marcena Cannon.

Præsident Brigham Young udpegede stedet for Salt Lake templet den 28. juli 1847. Og den 14. februar 1853 gravede han det første spadestik og Heber C. Kimball indviede stedet. Fotografiet af ceremonien og indvielsen blev taget af Marcena Cannon.

James A. Willie og Edward Martin, for sent afsted på året på grund af forsinkelser ved levering af håndkærre. De hårdføre pionerer blev fanget af en tidlig snestorm i Wyoming. Da Brigham Young fik nys om forsinkelsen, indsamlede han fødevarer, tøj, heste, okser og vogne for at komme dem til hjælp. Begge kompagnier blev reddede, men først efter at mere end 200, omkring hver femte af gruppen var frosset ihjel. Den sidste gruppe nåede deres bestemmelsessted i slutningen af november.

Nye emigranter, der ankom til Salt Lake City, blev budt velkommen af præsident Young eller andre generalautoriteter og blev derefter fejret ved en fest af de forskellige ward i byen. Lokale familier var værtsfolk for emigranterne, indtil de kunne finde sig et permanent hjem. Nogle blev sendt til fjerntliggende nybyggerier eller fik til opgave at være med til

at kolonisere nye områder, mens atter andre fik anvist et stykke land og arbejde i Salt Lake City.

De 2000 pionerer, som nåede Salt Lake dalen i efteråret 1847, kunne glæde sig over en forholdsvis mild vinter. Imidlertid var der ikke meget mel at få, og grøntsager var vanskelige at skaffe. Da foråret kom, tyede nybyggerne til Segoliljen og andre rodfrugter og grønt for at undgå sult. I marts måned såedes frø til høsten i 1848, der var af vital betydning for dem. Tørke og frost sent på foråret skadede en del af planterne. Sent i maj måned sværmede sorte græshopper ind over det modnende korn og spirende forårssåede afgrøder. Anstrengelser for at drukne, knuse eller brænde de indstrømmende insekter forekom frugtesløse. Pionerfamilierne fik en stærkt reduceret høst det år, men det ville have været meget værre, hvis det

ikke havde været for de flokke af havmåger, som sværmede ind fra øerne i den store Saltø. Fuglene forslugte sig på græshopperne og reddede det meste af den uundværlige høst. De hellige knælede i taknemmelighed mod Gud for denne betimelige indgriben.

Den anden vinter (1848-49) var en alvorlig prøvelse for de mormonske nybyggere. Både de hellige og deres kvæg og andre dyr led meget. Brænde var vanskeligt at skaffe, og fødevarerforsyningerne svandt hurtigt ind. Nogle familier kogte huder for at skaffe lidt at spise. De, som havde overskydende fødevarer delte gavmildt med andre, der var mindre heldigt stillede, og kolonien overlevede.

Under guldfieberen i 1849 standsede mange af de rejsende vestpå op i Salt Lake City, før den sidste del af deres rejse hen over ørkenen. De hellige havde direkte udbytte af disse rejsende ved at tilbyde deres tjeneste, fx. som smede (der kunne sko deres heste) og ved at sælge eller bytte heste og kvæg. Endnu vigtigere var det, at de overlæssede guldsøgere og handlende, der rejste vestpå, solgte af deres overskydende tøj, værktøj og redskaber til stærkt nedsatte priser. På grund af denne handel fik Utahs grænseøkonomi et betrængt skub opad, og kirken blev snart i stand til at kalde sine medlemmer til fornyet interesse for missionering.

Mange omvendte var kommet fra det nordlige Europa under årene i Nauvoo, og disse lande vedblev med at producere emigranter. Men i 1850'erne begyndte ældster at prædike i Latinamerika, øerne i Stillehavet, samt i Asien, Indien og Sydafrika.

Ved generalkonferencen i oktober 1849 kaldte præsident Young missionærer til det sydlige Californien, Tahiti, Italien, Schweiz, Danmark, Sverige, Island, Frankrig, Tyskland og England. Ældsterne Lorenzo Snow og John Taylor

ledede indsatsen i det centrale og sydlige Europa, ældste Erastus Snow i Skandinavien. Det næste år ledede ældste Parley P. Pratt en delegation til Sydamerika og George Q. Cannon førte en lille gruppe til Hawaii. I 1851 påbegyndte missionærer arbejdet i Australien, New Zealand og Tasmanien. I 1852 sendte en særlig konference i august måned ældster for at prædike i Gibraltar, Malta, Preussen, Sydafrika, Jamaica, Kina, Thailand, Ceylon og Indien. I bogstaveligt talt hvert enkelt tilfælde mødte missionærerne formidabel modstand. Med undtagelse af Nordeuropa fik de kun omvendt få. For de fleste nye missioner var forholdene i 1850'erne endnu ikke rigtige for forkyndelse af evangeliet. Virkelig fremgang opnåedes blandt de europæiske emigranter og de indfødte polynesere fra Australien, New Zealand og Hawaii.

Mange af ældsterne som vendte tilbage til Utah midt i halvtredserne, blev kaldet til at forsvare de sidste dages helliges politiske rettigheder. I 1856 rapporterede visse territorialofficerer, der var udpegede af De forenede Stater, falske rygter til De forenede Staters præsident, James Buchanan. Han troede på deres rapporter og sendte U.S.hæren til Utah for at standse det påståede oprør. Han sendte også Alfred Cumming til afløsning af Brigham Young som territorialguvernør.

Da guvernør Young hørte om præsidentens handling, frygtede han, at denne hær ville udarte sig til pøbel i Utah og nedskyde uskyldige beboere og ødelægge ejendom, sådan som ukontrollerede soldater havde gjort over for de hellige i tidligere år. Så han beordrede de hellige til at evakuere det nordlige Utah. Tusinder pakkede deres ejendele i vogne og rejste ned syd for Salt Lake City. Han gav også besked til den territoriale milits om at forsinke den kommende hær uden

Granitsten blev slæbt 30 km. af okser og senere kørt med jernbane fra stenhuggeriet til Salt Lake templet.

at bringe nogen af soldaternes liv i fare. Om vinteren, da hæren endelig ankom til Salt Lake dalen, mødtes guvernør Young med sin efterfølger, og sammen med Thomas L. Kane, en mellemmand, som var venligtsindet over for kirken, og de udredede de misforståelser, som var rapporteret til Washington. De hellige vendte tilbage til deres hjem, og guvernør Cummings vandt deres respekt som en retskaffen administrator. I 1860'erne og 70'erne skete fortsatte udvidelser. I de mormonbygder, hvor næsten alle var medlemmer af kirken, centreredes livet omkring wardsaktiviteter - wardssammenkomster, danse, dramatik og korsang. Wardenne varierede stærkt i størrelse, og indtil 1860 var de uden hjælpeorganisationer med undtagelse af nogle søndagsskoler for børn. Biskoppen spillede en central rolle i samfundslivet. Han

Seksten fod tykt fundament til Salt Lake templet (ca. 1870). Fotografi taget af Charles R. Savage.

ledede wardslærerne, som på deres side hjalp ham med at overvåge de timelige opgaver: styrelse af det sparsomme overrislingsvand, pasning af samfundets kvæghold, rengøring og pasning af kirkebygningen og omsorg for enkernes behov. I de ugentlige nadvermøder kunne talerne lige så godt give råd til byfolk om praktiske sager som f.eks. at reparere hegn og hente brænde, som at prædike om evangeliske emner.

Isolationen af sidste dages helliges samfund blev afbrudt i 1860'erne, da soldater, der var stationerede nær Salt Lake City, fandt rige aflejringer af sølv og guld. Guldgravere ankom til Utah i stort antal og medførte en ny social indflydelse på befolkningen, hvor størstedelen var mormoner.

Indflydelsen fra udenforstående øgedes, da den transkontinentale jernbane fuldførtes i 1869. Jernbanen afløste hur-

tigt vognogene som den almindeligste måde at transportere masserne tværs over landet. Både fragt og passagerer kunne nu komme til Utah forholdsvis let. Pionerperioden var slut.

Men det, at man nu kunne få varer fra de østlige stater, truede Utahs uafhængige økonomi, og kirkens ledere svarede igen med økonomiske programmer, der var beregnet på at opbygge territoriets muligheder for at blive selvforsynende. I løbet af slutningen af 1860'erne påbegyndte Brigham Young hvad der blev kaldt den kooperative bevægelse. Hvert enkelt ward opfordredes til at organisere en kooperativ forretning samt andre virksomheder med lokale specialiteter - et kvæghold, en børstefabrik, et garveri eller et ostemejeri. Medlemmerne købte aktier i disse wardsforetagender, og det gavnede hele samfundet da den lokale økonomi bedredes. Imidlertid kunne disse virksomheder ikke med held konkurrere i kvalitet og pris med importerede varer, og til sidst opløstes DA eller solgtes de fleste til større aktionærer.

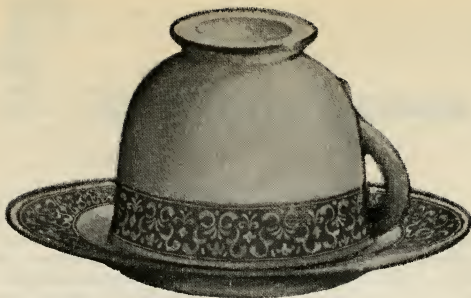
I midten af 1870'erne følte de sidste dage hellige behovet for øgede kirkeaktiviteter, rettet mod undervisning af ungdommen og styrkelse af hjemmet. Hjælpeorganisationer blev reorganiserede i 1867. Og endelig oprettede hjælpeforeningen Young Ladies' Mutual Improvement Associations aktionærer i alle ward, og i 1875 påbegyndtes den tilsvarende organisation for unge mænd. Søndagsskolen, der indtil dette tidspunkt kun var organiseret på lokalt initiativ, blev et kirkeomspændende program i 1867 under ledelse af ældste George Q. Cannon.

Den voksende solidaritet i kirken blev til dels symboliseret ved dens byggeprogram. Salt Lake Tabernaklet, der var påbegyndt i 1863, var i oktober 1867 så langt fremme, at man kunne holde

generalkonference under dens tagbuer. I 1871 gav Brigham Young de hellige i St. George, Utah, besked om at påbegynde et tempel, som kunne betjene det sydlige Utah og Nevada. Den aldrende profet præsiderede ved indvielsen af dette tempel i april 1877. Han indviede byggepladserne til templerne i Logan og Mant i det samme forår, kun nogle måneder før sin død. St. George templet var det første tempel, der blev færdigt efter udvandringen fra Nauvoo mere end 20 år tidligere. (Endowmenthuset på Temple Square i Salt Lake City havde tjent midlertidigt i disse pionerår.)

Det var kun med fælles hengivenhed og opofrelse, at de sidste dages hellige færdiggjorde disse første templer. Fire dage efter at Brigham Young ankom til Salt Lake dalen, gravede han det første spædestik på stedet, der var valgt til bygning af et tempel. Selv om han ledede meget af dets første konstruktion, levede han ikke længe nok til at se det færdiggjort 40 år senere. Hans medapostel, præsident Wilford Woodruff, præsiderede ved indvielsen af Salt Lake tempel i april 1893. □

Respekt for standarder

Præsident Ezra Taft Benson

Mens jeg virkede som landbrugsminister for USA i præsident Dwight D. Eisenhower's regering, blev jeg indbudt til at holde nøgletalen ved den årlige sammenkomst af Verdens Fødevarer- og Landbrugs organisation (FAO) i Rom. Mellem 60 og 70 nationer var repræsenteret ved denne store internationale konference.

Efter morgenmødet, hvor talen blev holdt, blev der givet en imponerende frokost til min ære i den internationale festsal, der var smykket med flag fra de mange nationer.

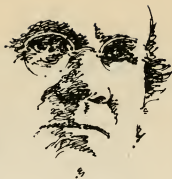
Den sædvanlige cocktail blev serveret forud for frokosten. Mens mændene holdt glassene i hånden, lagde jeg mærke til at der øjensynligt ikke blev serveret alkohol, men udelukkende sodavand og frugtjuice. Jeg nævnede det for min vært, dr. Sen fra Indien, og sagde: „Jeg er sikker på, at mange af disse mænd er vant til deres alkohol, der er så alminde-

ligt at servere som cocktails.” Han sagde: „Nej, hr. minister, i dag ærer vi Dem og respekterer Deres standarder.”

Efter cocktailen indtog vi vore pladser ved bordet. Her blev jeg endnu mere overrasket over at opdage, at der ikke blev serveret kaffe men igen kun sodavand og frugtjuice. Jeg sagde til dr. Sen: „Disse mennesker forventer da at få deres sædvanlige kaffe.” Han smilede elskværdigt og sagde: „Nej, hr. minister, jeg er vært. De er æresgæst, og ved denne frokost respekterer vi Deres standarder.”

Og således gik det ved en frokost, der serveredes for betydningsfulde ledere fra mange nationer. Intet medlem af kirken bør nogen sinde have grund til at være flov blandt virkelige mænd og kvinder på grund af sine standarder. Endnu en gang, det lønner sig at opretholde kirken standarder.

Mit studium af astrologi

James E. Talmage

„For mange år siden, da jeg var . . . skoledreng i England, blev jeg ven med en gammel vismand, som havde megen tiltro til stjernerne. Han hengav sig med stor energi til at sætte mig ind i astrologiens mysterier. Jeg drak med stedse større tørst af hans fejlagtige kilde og slugte alle hans ord med et barns enkle tro. Før jeg var ti år gammel, havde jeg lært at stille et horoskop. . .

Blandt mine skolekammerater var der en stor, larmende fyr, som med sin styrke terroriserede legepladsen. Vi anerkendte allesammen hans overlegenhed og betalte for hans venskab med vore ejendele. Yderligere tvang han os til at regne hans regnestykker, tegne hans kort og skrive hans stile. . . Hvis nogen dreng stillede sig tvivlende over for hans autoritet, bragte en omgang prygl ham til at forstå, hvad der var hans pligt.

Værre endnu var det, at vores plageånd var søn af en velhavende familie, og at læreren favoriserede ham.

Jeg rådførte mig med stjernerne og besluttede at bryde de lænker, der bandt os og derved sætte mig selv og mine kammerater fri. Det lykkedes mig ved hjælp fra tyrannens søster at finde frem til Bens fødselsdag og det nøjagtige klokkeslet. Med disse oplysninger skyndte jeg mig hjem og lagde straks hans horoskop. Ja selvfølgelig, jeg burde have vidst det . . . han var søn af Saturn og født, mens planeten stod i en dårlig stilling. Ikke noget under, at han var

upålidelig, ond og grusom, vel? Derefter lagde jeg et horoskop for hans fremtid og fandt, at på et bestemt tidspunkt, klokken fem om eftermiddagen en uge efter den følgende onsdag, ville hans stjerne være for nedadgående, og min ville være for opadgående. Sikkert var det, at dagen for vores befrielse var for hånden: stjernerne havde lovet at hjælpe mig i mit farlige forehavende, og sejren var sikker. Rå kraft ville blive undertrykt af den overlegne kundskabs styrke. Om morgenen på den valgte dag stillede jeg mig op foran den store tyran på legepladsen og udfordrede ham til at møde mig den eftermiddag klokken fem, idet jeg stolt udtrykte min beslutning om at vise ham, hvem der ville være herre fra det øjeblik af. Han lo højt og daskede mig over ørerne; men det kunne jeg bære, for hævnens time var endnu ikke kommet. I løbet af dagen modtog jeg mange gode ønsker om succes.

Klokken fem var vi på det aftalte sted; en mængde drenge var mødt op for at kontrollere, at alting gik rigtigt til. Min modstander var næsten et hoved højere end jeg og vejede nok op mod en halv snes kilo mere, men alt det var bare småting, som jeg helt ignorerede. For havde jeg ikke den lykkelige forsikring fra stjernerne om, at jeg ville vinde? Jeg holdt en tale for den svære fyr og fortalte ham om et par af hans mange undertrykkelser og grusomheder og sluttede af med at sige, at fra nu af ville vi være

frie. Det blev modtaget med en foragtelig latter af min modstander, og så begyndte kampen.

Kampen blev, skønt hård, ganske kort. Jeg genvandt langsomt bevidstheden og fandt mig liggende på jorden, med en rift på kinden, forslåede øjne, mast næse, et par løse tænder og befriet for en hel del hår. Tyrannen gik derfra uden en rift.

Mens jeg langsomt gik hjemad, befandt jeg mig i en usædvanlig tankefuld tilstand. Jeg begyndte for første gang i mit liv at nære alvorlig tvivl med hensyn til astrologi. I min familie vakte mit udseende betydelig opstandelse; og så mindede min far mig om hans ofte gentagne

advarsler mod at slås; og for at gøre sin belæring varig, fortsatte han med at illustrere den ved at slå mig flere gange med den ende af en stærk rem, hvori spændet sad.

Dette var overbevisende. Al min tvivl forsvandt og med den al min tillid til horoskoper. Jeg vidste, at astrologi var bedrageri. □

James E. Talmage, uddrag fra en artikel med titlen „My Study of Astrology”, offentliggjort i „The Contributor” i 1893.

Hvad siger skrifterne om astrologi?

3. Mosebog 19:31: „Henvend eder ikke til genfærd og sandsigerånder; søg dem ikke, så I gør eder urene ved dem. Jeg er Herren eders Gud!”

5. Mosebog 19:9-14: „Når du kommer ind i det land, Herren din Gud vil give dig, må du ikke lære at efterligne disse folks vederstyggeligheder. Der må ingen findes hos dig, som lader sin søn eller datter gå igennem ilden, ingen, som driver spådomskunst, tager varsler, er sandsiger eller øver trolddom, ingen, som foretager besværgelse eller gør spørgsmål til genfærd og sandsigerånder og henvender sig til de døde;

thi enhver, der øver sligt, er Herren vederstyggelig, og for disse vederstyggeligheders skyld er det, at Herren din Gud driver dem bort foran dig.

Ustraffet skal du være for Herren din Gud.

Thi disse folk, som du skal drive bort, hører på dem, der tager varsler og driver

spådomskunst; men sligt har Herren din Gud ikke tilladt dig.”

Esajas 8:19-20: „Og siger de til eder: „Søg genfærdene og ånderne, som hvisker og mumler!” - skal et folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende?

Nej! Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.”

Daniel 2:27-28: „Daniel svarede kongen: „Den hemmelighed, kongen ønsker at vide, kan vismænd, manere, drømmetydere og stjernetydere ikke sige kongen;

men der er en Gud i Himmelen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage.”

2. Kongebog 23:5: Kong Josia afsatte afgudspræsterne . . . og bød . . . at bringe alle de ting, der var lavet til Ba'al, Asjera og hele himmelens hær, ud af Herrens helligdom og lod dem opbrænde.” □

En tæt sammenknyttet familie

Richard M. Romney

Det begynder som et stort, uldent bundt. Ruth Kandler, 14, og hendes søster Helga, 17, og Petra, 11, venter ofte ved døren, når deres far bringer ulden hjem. Han har rejst højt op i de østrigske Alper for at købe den af hyrder, som allerede har klippet den af deres får, vasket den og kartet den for at fjerne burrer og sammenfiltrede fibre. Når fibrene er blevet rettet ud, kan ulden spindes til garn. Denne gang er der en overraskelse. Sammen med det sædvanlige hvide og grå uld fra malkefårene, har bror Kandler bragt en mindre balle af mørkebrunt uld, der kommer fra bjergfårene. De unge piger er begejstrede, for selv om de korte, brune fibre er vanskeligere at spinde, så giver de varietet og farve, når det hjemmespundne garn strikkes til tøj til skole- og arbejdsbrug.

En af de mest værdsatte ejendele hos familien Kandler er en antik spinderok, der er langt over 100 år gammel. De ejer flere andre spinderokke af forskellig alder, nok til at enhver i familien kan spinde samtidig og endda invitere en ven til at være med.

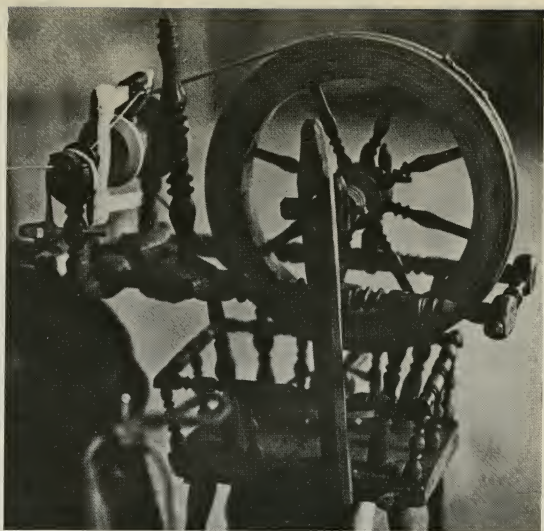
Det at spinde er i sig selv ikke så svært, når først man har lært det. „Jeg lærte det på tre dage,” siger Petra. Bror Kandler, der betragter sin kone, mens hun lærer sine døtre det, lærte teknikken på kun én dag og synes at være ligeså glad for at spinde, som resten af familien.

„Det er afslappende bare at sidde og spinde,” siger Ruth. „Man kan snakke

eller bare tænke og alligevel bestille noget samtidig.” Det er også tydeligt, at døtrene er glade for en gang imellem at øve sig på kunsten sammen med deres forældre. De smiler, ler og fortæller vittigheder. Når Petras garn ikke synes at sno sig rigtigt, hjælper søstre hende med problemet, mens søster Kandler nikker påskønnende.

Elektricitet er dyr i den lille by Eugendorf, hvor familien Kandler bor, så arbejdet udføres i sollys, der kommer gennem vinduerne og reflekteres fra væggen, så værelset synes at skinne. Helga klimprer på sin guitar, mens de andre bevæger pedalerne op og ned og omhyggeligt tvister ulden mellem fingrene og leder den ind på spolerne. Hendes måde at spille på og hendes klare stemme passer meget bedre end en skrigende radio eller et snakkesaligt fjernsyn. „Vi er fælles om den virkelige oplevelse ved at gøre noget sammen,” siger bror Kandler. „Vi har ikke fjernsyn. Somme tider kommer venner, som f.eks. den 11-årige Michele Make, som bor i nærheden, over for at være med i morskaben.

I dag har hele familien, fordi det er en særlig dag (en fotograf er kommet for at tage billeder af dem), iført sig de særlige dragter, der hører til deres egne tradition. Ligesom de fleste østrigere bærer de en gang imellem dette traditionelle tøj som en del af deres almindelige garderobe. Men det er ret sjældent at se dem allesammen i disse nationaldragter sam-

tidig. Helga siger, at det er praktisk at have disse kostumer: „De er praktiske, for de bliver aldrig umoderne,” tilføjer hun. „Unge, børn, forældre, ja, alle bærer dem. Men vi går også med andet tøj som f.eks. kjoler og cowboybukser.”

Ulden bruges til at lave sweaters, finger-vanter, luffer og strømper. Helga siger, at det er dejligt at kunne gå med hjemmelavet tøj i skole. „De fleste andre børn beundrer det,” siger hun. „De går hjem og prøver at lave deres på samme måde.” Søster Kandler, som først for få år siden begyndte at spinde (hun lærte det af nogle venner), siger, at håndstrikket tøj er populært overalt i Østrig, men at købe det i forretninger er

alt for dyrt. (Det koster omkring 2000 shillings - 775 kroner - at købe en håndstrikket sweater i en forretning. Bror Kandler køber et helt kg. uld oppe på bjerget for 500 shillings.) Familien laver deres garn af ren, naturuld (det farves ikke, så lanolinen, der gør fibrene vandtætte og varmeisolerende, bevares). Læg dertil den kendsgerning, at det tøj, de laver, bestandigt minder dem om arnestedet og om hjemmet, og at det derved næsten bliver uvurderligt.

Helga siger, at familien Kandler har lært, at deres talent har hjulpet dem til at finde venner og komme sammen med kirkens medlemmer i Salzburg ward (der hører ind under München), hver de

hænder forarbejdede dygtigt garnet til praktisk tøj.

Nationaldragter er en accepteret del af bayersk påklædning.

At spinde er ikke vanskelig at lære men kræver bestandig overvågning.

går i kirke, og andre steder. Om vinteren, den tid på året, hvor man spinder mest, samles en gruppe af mormonfamilier fra Tyskland og Østrig (deres landsby ligger omkring 30 km. fra den tyske grænse) for at få undervisning og fornøjelse ved at arbejde sammen. „Mange mennesker vender hjem med ny kunnen og viden om en mere værdifuld måde at tilbringe deres fritid.” siger Helga. Søster Kandler underviser også i at spinde som en del af hendes hjælpeforeningslektier i hjemkundskab, og hendes døtre hjælper hende med at demonstrere kunsten.

Familien Kandler har altid sat pris på at være selvforsynende og betragter deres

spinderok og uldbeholdning som en del af deres forrådslager. „Vi kan altid lave tøj i en nødsituation,” siger Ruth. „Det er en del af beredskabsplanen.” Familien Kandler kværner også deres egen hvede og bager deres brød, og de har med glæde fulgt præsident Kimball's opfordring til at dyrke en køkkenhave. Det meste af, hvad de spiser, har de selv dyrket. „Om sommeren arbejder vi i haven; om vinteren spinder vi uld,” siger Petra. Familien Kandler var de første mormoner i Eugendorf. Deres gode ven, Hermann Martinz, som sluttede sig til kirken for blot et år siden, beskriver de vanskeligheder, de måtte igennem. „Bror Kandler arbejdede som tagtæk-

ker og blikkenslager. Da landsbyen fandt ud af, at han havde sluttet sig til kirken, sagde hans folk op, og han mistede en kontrakt om at lægge nyt tag på byens store domkirke. Men stavspatriarken sagde, at han ikke skulle bekymre sig, for da han var så modig, ville Herren velsigne ham. Landsbyen boycottedede ham - han kunne ikke få mere arbejde i Eugendorf. Men nu har han fået så meget arbejde i nærliggende landsbyer og i Salzburg, at det ikke betyder noget." At være blevet mormoner har også betydet en midlertidigt tilbagegang for børnene. „Jeg gik i en katolsk skole. Da de fandt ud af, at jeg var blevet døbt, kunne jeg ikke komme tilbage det næste år," forklarer Helga. Ruth, som allerede havde indtegnet sig og betalt den første rate af sine skolepenge, fik at vide, at hun ikke kunne blive optaget, og hun fik

Mens andre spinder og strikker, klimprer Helga sin baggrundsmusik.

ikke sine penge tilbage. „Men wardets medlemmer hjalp min far i hans arbejde. De talte med os om andre skoler. De viste, at de var interesserede i os," siger Helga. De andre landsbyboere havde ikke til hensigt at være grusomme, forklarer familien Kandler; de forstod det bare ikke. „De troede, at vi havde svigtet Gud," siger bror Kandler. „Men nu, da de har fået lidt tid til at vænne sig til tanken, kan de se, at vi i virkeligheden er kommet Gud nærmere."

Det varede ikke længe, før familien igen var godt etableret, og pigerne var indskrevet i nye skoler.

Nu er familien flyttet ind i en ny, stor lejlighed oven over en forretning, og de har en rummelig have, som de bruger til nyttehave.

„Kirken betyder alt for mig," siger Helga (Fort. side 35)

Familien Kandler morer sig og arbejder sammen.

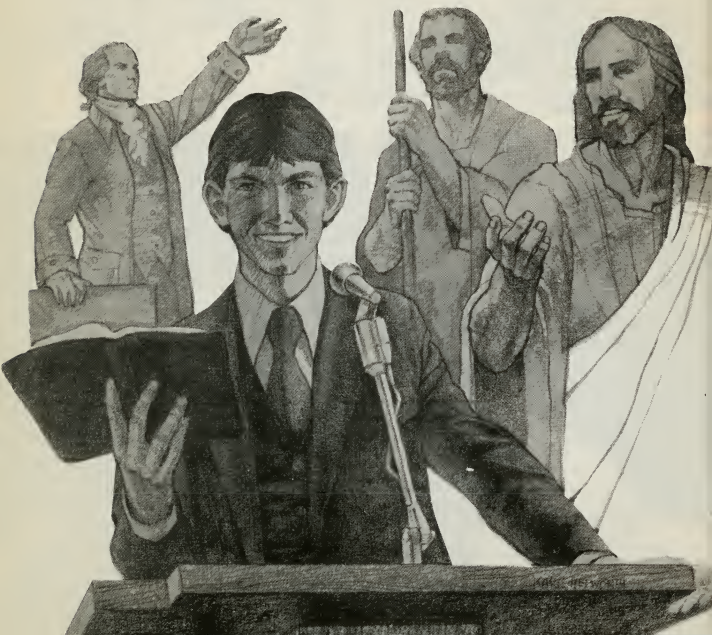
At gøre et dybt indtryk på tilhørerne er ét af de umiddelbare egenskaber ved en vellykket tale. Selv om de tilstedeværende måske ikke kan huske, hvad der er blevet sagt, vil de aldrig glemme den følelse, der blev skabt, den ånd, der var til stede, da budskabet blev givet. Og enten det drejer sig om en inspirerende tale i søndagsskolen eller at holde en tale ved andre lejligheder, så er der visse

principper for talekunst, som næsten altid gælder.

Taler, der „bevæger sjæle” eller motiverer tilhørerne, har som regel fem ting fælles. De (1) fanger øjeblikkelig forsamlingens opmærksomhed, (2) indbefatter forskellige historier, oplevelser og interessante kendsgerninger, (3) har et formål, (4) udarbejdes og videregives

Hold taler, der inspirerer

Eric Stephan og Gail S. Grover

under Åndens indflydelse, og (5) ender med en konklusion.

FANG DERES OPMÆRKSOMHED

Den første betingelse for en god indledning er at forstå forsamlingen. For eksempel giver Bruce Barton i „The Man Nobody Knows” en opdigtet beskrivelse af Paulus’ møde med mændene på Marshøjen, som tilbad monumentet for den ukendte Gud.

Det var de dygtige mænd fra Athen - den tids vittighedsmagere og modeskabere. De havde hundreder af religioner og troede på mange guder og havde ikke noget behov for flere, hverken af den ene eller anden slags.

Missionærer ville ikke synes, at de var nogen særlig gæstfri gruppe, og Paulus forstod det. Hvilken fremgangsmåde skulle han bruge? Han kunne have begyndt med: „God morgen, mine herrer. Jeg har noget nyt med hensyn til religion, som jeg gerne vil have lov til at forklare, hvis De bare vil give mig et minut til det.” En larmende latter ville have endt den tale. En ny religion - hvad brød de sig om det?

Men Paulus forstod, hvad disse mennesker tænkte. Han sagde noget i denne retning: „I mænd fra Athen, da jeg gik hen ad jeres hovedgade, lagde jeg mærke til, at I ikke kun har andre for alle de sædvanlige guder og gudinder; men I har også et, der er indviet til den ukendte gud. Lad mig fortælle jer noget interessant, mine herrer. Den gud, som I tilbeder uden at kende hans navn, er netop den Gud, som jeg repræsenterer.”

Skaren var ivrig efter at høre mere. Paulus havde vakt deres opmærksomhed og kunne nu gå videre med sit budskab. Han forstod, at for at komme med en effektiv indledning, må man først vide en smule om forsamlingen - deres interesser, tro, alder, osv. - og derpå vælge en

indledning, der både er interessant og passende.

BEVÆR DERES OPMÆRKSOMHED

Efter at have fanget forsamlingens opmærksomhed, er det nødvendigt at bevare den, sædvanligvis gennem vel gennemtænkt benyttelse af historier, illustrationer, kendsgerninger og tanker. Den største lærer, som nogen sinde har levet, forandrede de menneskers tilværelse, som var omkring ham, ikke ved at prædike almindeligheder eller noget abstrakt, men snarere ved at bruge enkle historier, det, vi kalder lignelser.

„Jesus . . . satte sig ved søen.

Og store folkeskarer samlede sig om ham, så han gik ombord i en båd og satte sig, mens hele folkeskaren stod inde på bredden.

Så talte han meget til dem i lignelser. . . . uden lignelse talte han intet til dem.” (Matt. 13:1-3, 34)

Mens han talte, samlede fiskere, landmænd, deres hustruer og døtre og sønner for at lytte.

„Se, en sædemand gik ud for at så,” begyndte han. „Og som han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op.” (Matt. 13: 3, 4)

Han talte om noget som de kunne forstå! Næsten hver og én af dem havde haft den samme oplevelse - de tyvagtige krager havde ødelagt mangan en god dags arbejde. „Denne lærer ved altså noget om de besværligheder, vi har været ude for, gør han!” tænkte de, mens de lyttede. „Så lad os da høre, hvad han har at sige.” (Fra Barton: „The Man Nobody Knows”, s. 107)

Historier og digte vil hjælpe dine tilhørere med at huske de punkter, du prøver at fremhæve. For eksempel kan en tale om ambitioner omfatte denne illustration:

„En dreng ved navn Tommy viste en besøgende nogle af sine tegninger . . .

fugle, hunde, biler, huse. Han fortalte, at dette nu ikke var hans allerbedste tegninger. „Må jeg så ikke nok se dine bedste tegninger?” spurgte den besøgende. „Men dem har jeg ikke lavet endnu,” sagde drengen.” (Vaughn J. Featherstone: „Of Mind and Muscle” in „Do-It-Yourself Destiny”, Salt Lake City, s. 109)

Gode historier er der nok af i skrifterne og i bøger, du læser i skolen eller har derhjemme. Personlige oplevelser, enten nogen du selv har haft, eller som er fortalt af dine bedsteforældre eller fundet i gamle optegnelser, kan ofte bidrage med varme og klarhed til en tale. At fortælle om egne evangeliske oplevelser øger ofte dit eget vidnesbyrd, såvel som deres vidnesbyrd, som lytter.

HAV ET FORMÅL

Men vær sikker på, at du ikke fortæller historier, der ikke har noget at gøre med dit hovedpunkt. At fortælle noget, bare fordi det er interessant eller vil få folk til at le, virker kun forvirrende. En tale skal have et formål, og alt i den skal lede direkte hen mod det mål.

Somme tider har vi så mange ideer og tanker at give, at vi falder for fristelsen til at fortælle en masse historier, som ikke har noget tilfælles. Selv om de allesammen kan være effektive, hvis de fortælles ved den rette anledning, så mister de deres værdi, når de bruges sammen med mange andre men uvedkommende historier. Det resulterer i denne situation:

En landmand gik ind på rådhuset for at høre den besøgende taler. Men talen var lang og trættende, så han sneg sig udenfor for at få en smule frisk luft. En bekendt kom forbi og spurgte: „Hvad er det, han taler om?”

Og landmanden svarede: „Jeg ved det ikke - han har ikke sagt det!”

Begynd forberedelserne så betids, at det, du vil sige, kan blive klart tilrettelagt og indeholde nye og interessante oplysninger. Derudover kan du samle og opbevare tanker, ideer og historier, oplysninger og artikler. Før dagbog over personlige oplevelser og erfaringer. Snart vil du være forberedt til at tale om mange emner, og det at holde tale vil blive meget mere interessant og fornøjeligt for dig.

TAL MED ÅNDENS HJÆLP

Præsident Harold B. Lee sagde engang i en konference: „Man kan ikke tænde en brand i en andens sjæl, med mindre der brænder én i ens egen.” Det er utvivlsomt én af de mest fundamentale sandheder at huske for talere. Tro på det, du siger og hav Herrens Ånd med dig, når du taler. Tilstrækkelig, bøn som forberedelse er nødvendig, samt efterlevelse af de principper, du taler om. Forstå også, at du ikke behøver at have medfødte talenter som taler for at præsentere et magtfuldt budskab. Hvis du inkluderer din himmelske Fader i dine forberedelser, vil han være med dig, mens du taler.

SLUT TIL TIDEN

Det sidste punkt at huske er, hvordan og hvornår man slutter en tale. De afsluttende bemærkninger bør være nøje planlagt, hvad længde og indhold angår, så tilhørerne vil føle sig forfriskede snarere end udmattede. Har du nogen sinde hørt en taler sige fire gange: „Til slut . . .” og derpå høre ham fortsætte endnu fem eller ti minutter? Lige så frustrerende er en taler, der fortsætter efter at være kommet med sin afsluttende bemærkning. Mark Twain skrev:

„For nogle år siden gik vi allesammen til kirken i Hartford en varm, ja smeltende aften, for at høre årsrapporten fra mr. Hawley, en bymissionær, som gik

omkring for at finde mennesker, som trængte til hjælp, men ikke ønskede at bede derom. Han fortalte om liv i kældre, hvor fattigdom herskede; han fortalte om tilfælde af heltedåd og hengivenhed over for de fattige. „Når en mand med flere millioner giver”, sagde han, „tales der meget om det, og vi priser ham i høje toner. Det er pris på det gale sted, for det er enkens skærv, der tæller.”

Jo, Hawley begejstrede mig virkelig. Jeg kunne næsten ikke vente på, at han skulle blive færdig. Jeg havde 400 dollars i lommen. Jeg ønskede at give dem og låne mere, og så give ham også dem. Man kunne se penge i alles øjne. Men i stedet for at sende tallerkenen rundt for at indsamle penge på det tidspunkt, blev

han ved og ved med at tale, og medens han talte, blev det varmere og varmere, og vi blev mere og mere søvnige. Min begejstring sank, sank, sank - 100 dollars hver gang - indtil jeg, da tallerkenen endelig kom rundt, huggede 10 cents fra den!” (Treasures of Anecdotes”, N.Y. 1942, s. 58-59)

Vent ikke indtil forsamlingen er holdt op med at lytte, før du holder op med at tale.

En taler skal være forståelig, føre til et bestemt mål, og skal være klar og tydelig. Hvis det er tilfældet, vil de tanker, du har præsenteret, berige dem, som hører den, og du vil komme til at fryde dig ved at tjene Herren og dine medmennesker gennem flydende og bevægende tale. □

EN TÆT SAMMENKNYTTET – Fortsat fra side 31

ga. „Jeg ved, den er sand, og at vores himmelske Fader vil tage sig af os, hvis vi adlyder befalingerne.” Hun taler med beundring om de af hendes venner, som er missionærer: „Jeg ved, at de vil styrke kirken i Østrig, både mens de arbejder, og når de kommer tilbage.”

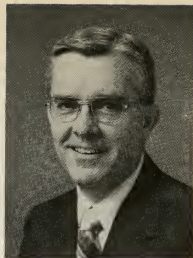
Ruth siger, at hun er lykkelig over at have så nært kammeratskab med de andre unge i wardet. „Jeg føler, at det er mennesker, som man kan stole på, og at jeg ikke behøver at være noget andet end mig selv for at blive accepteret. De andre unge i grenen er vores venner. Vi træffer dem ofte i Salzburg, når vi besøger slottet eller går rundt i parken eller handler på markedspladsen.” Ved at spinde der-

es eget garn hjælper familien Kandler med at holde en tradition i live, som var almindelig i deres land for 100 år siden. Dengang fik enhver kvinde en spinderok som bryllupsgave, og alle bar hjemmenvævet tøj. „Jeg synes, at det at lære at spinde er meget nyttigt,” siger Petra. „Det er noget, jeg vil lære mine venner og senere mine børn, for at hjælpe dem til at forstå.”

Når man ser familien Kandler arbejde sammen, knæle sammen i bøn og tale om deres vidnesbyrd om sandheden af det gengivne Jesu Kristi evangelium, er det let at bruge det samme udtryk om deres tro på kirken: „Det er noget meget nyttigt. Vi vil undervise vore venner og hjælpe dem til at forstå.” □

I - lederne i 1988

Ældste M. Russell Ballard
af De halvfjeds' første Kvorum

Jeg har lyst til at tale om, hvad jeg tror er den mest spændende forventning i jeres liv - nemlig kirken, som jeg tror, den vil være om ti år. Drej jeres forestillingsevne fra 1978 og frem til, hvad kirken vil være i 1988. Men husk på dette: Hvad kirken vil være i 1988 vil for en stor del afhænge af, hvor godt beredt I er til at påtage jer jeres retmæssige rolle i dette vidunderlige Jesu Kristi evangelium, sådan som det er blevet gengivet til jorden.

Det tog kirken 98 år, fra 1830 til 1928, at organisere sine første 100 stave og 24 år (1928-1952) at nå op på det andet hundrede. I året 1960 blev stav nummer 300 organiseret; i 1964 oprettedes nummer 400; i 1970 var der organiseret 500 stave. Vi havde oprettet 600 stave i 1973 og 700 i 1975. Nummer 800 blev skabt i løbet af 1977, og stavnummer 900 organiseredes den 19. marts 1978. (Stav nummer 1000 blev oprettet den 18. februar 1979)

Lad os antage, at kirken opretter 100 stave om året. Jeg tror, det vil gå endnu hurtigere, sådan som det fremgår af de tal, jeg allerede har givet jer. Men for eksemplets skyld, vil jeg regne med, at der i 1988 i kirken vil være rundt regnet 2.500 stave. Jeg vil tænke på det ud fra dette: Hvor er de 2.500 stavspræsidenter

til 1988? Hvor er første- og andenrådgiverne, assistenterne, sekretærerne? Og forestil jer, at hver stav har et gennemsnit på ti enheder det er det omtrentlige gennemsnit i dag - hvor er de 25.000 biskopper, første- og andenrådgivere, assistenter, sekretærer, ældstekvorumpræsidenter og deres rådgivere, primarypræsidentinder og deres rådgivere, og så videre, og at så videre? Hvor er de? Jeg vil gerne have lov til at foreslå, det er jer, der er dem. Og det næste spørgsmål, som jeg mener bør stilles, er dette: Er I parate til at påtage jer den rolle, som jeg er sikker på, at Herren har i tanken til jer i 1988?

Mange af jer er mellem 19 og 25 år gamle. Er I brødre klare over, hvor mange af vore stavspræsidenter, der er først i tredive? Har I nogen anelse om, hvor mange biskopper, der nu præsiderer i kirken, der er i tyverne? Måske langt flere, end I nogen sinde har drømt muligt.

Jeg tror, at jeres fødselsrettigheder har været ganske specielle med hensyn til vor himmelske Fader og hans evige plan. Jeg mener, at jeres fødselsret, det privilegium og den ret I har til at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sid-

ste Dages Hellige, er et meget helligt privilegium. Og jeg tror ikke, at I har fået det ved et tilfælde. Jeg mener, at I har påtaget jer nogle meget vigtige forpligtelser og givet løfter til vor himmelske Fader, før I nogen sinde blev født.

Jeg mener, at vi hver især bør foretage en meget dybtgående, sjælsøgende vurdering af vores tilværelse. Lever vi på enhver måde op til de løfter og de velsignelser, som Herren har i beredskab for os? Er der noget i vort liv, som kunne være bedre? Er der nogen overtrædelse, som holder os nede, og som bør ordnes? Forbereder vi os på enhver måde til at udføre de kaldelser, som vor himmelske Fader har til os?

For bare tre uger siden var jeg blevet sendt alene afsted for at organisere et stavspræsidentskab - kun jeg selv og Herren og en regionalrepræsentant. Det er en inspirerende opgave at skulle interviewe alle præstedømmelederne i en stav i erkendelse af, at til sidst må den mand, som Herren ønsker, kaldes. Jeg fastede, bad, jeg søgte Herrens vejledning - og så skete der noget meget interessant for mig. Mens vi interviewede alle disse præstedømmeledere, kom en mand ind. Jeg følte det, som havde jeg kendt ham altid. Jeg rejste mig, trykkede hans hånd og sagde: „Dig kender jeg. Hvor kender jeg dig fra?“ Og han sagde: „Bror Ballard, jeg har kun truffet dig én gang, og det var kun i et par minutter for elleve måneder siden.“ Men da han gik ud af døren, og det har I mit vidnesbyrd om, havde Herren ladet mig vide, at han skulle være stavspræsident.

Efter at han var blevet kaldet og opretholdt ved mødet søndag morgen, bad vi ham bære sit vidnesbyrd, og her er, hvad han sagde til de hellige: Hans far var patriark, og hans mor var præsidentinde for stavens hjælpeforening i den nærliggende stav. Han ringede til sin mor og

far for at tale med dem - det havde jeg givet ham lov til.

Hun sagde: „Søn, du behøver ikke at fortælle mig det. Du er blevet kaldet til stavspræsident.“

„Hvordan vidste du det?“ spurgte han. „Klokken 12,30,“ sagde hun, „var jeg i køkkenet, og det blev ganske enkelt gjort klart for mig gennem Helligåndens kraft, at min søn netop var blevet kaldet til at være stavspræsident. Din far var gået i byen, og da han kom hjem, kom han ud i køkkendet og sagde: „ Ved du hvad mor, jeg har en stærk følelse af, at vores søn er blevet kaldet til at være stavspræsident.“

Hvordan ved en stavspræsident, hvem der skal være biskop? Hvordan ved en generalautoritet, hvem der skal være stavspræsident? Hvordan ved kirkens præsident, hvem der skal være generalautoritet? Lad mig fortælle jer, hvordan jeg tror, det er. Jeg tror på åbenbaring - og det gør I også - og jeg tror, at Herren lærer jer at kende lige nu. I missionærer, der gør jer parat til at rejse på mission, lad ikke en eneste dag gå i jeres missions-tid, hvor I ikke viser over for Herren, at I er ansvarlige, at man kan stole på jer, at I er hengivne, at I er forpligtede, at I er på hans side, for det er i dag, han lærer unge mænd og de unge kvinder i denne kirke at kende. Hver eneste dag af jeres liv indhenter han kundskab om jer. Og så, efter at han har betragtet jer, og efter at I har vist jeres trofasthed i tjenesten og jeres evne til at holde jeres prioritet for øje, og der opstår et behov for et højrådsmedlem, en primarypræsidentinde, en hjælpeforeningspræsidentinde, en biskop eller en stavspræsident, gør Herren det klart for den ansvarlige præstedomsleder, at I er parate, fordi I har levet op til de forpligtelser og løfter, som I har indgået og afgivet, endnu inden I blev født.

Jeg vil gerne opmuntre jer med al min

sjæls styrke til at lære at opbygge et realistisk forhold til verdens Frelser. Jeg kender ikke noget, som er vigtigere at vide, end at I er på bølgelængde med ham. Jeg mener ikke, det er særligt let; jeg mener, at det kræver en stor del af selve livet. Det kræver faste, det kræver magtfulde bønner, det kræver flittig og hengiven tjeneste, det kræver et glad hjerte hos én, som virker med iver for en god sag. Når I beder, vil jeg opfordre jer til at tænke på en måde, som svarer til den, I

Hvad kirken vil være i 1988 vil for en stor del afhænge af, hvordan I er beredte til at påtage jer jeres retmæssige rolle i det vidunderlige Jesu Kristi evangelium, som det er blevet gengivet til jorden.

taler til. Jeg har hørt missionærer, mine egne børn, og andre bede; og somme tider får jeg fornemmelse af, at vi slet ikke forstår, hvem det er, vi taler til. Må jeg fortælle jer om en anden særlig oplevelse? Kort efter at jeg var blevet kaldet til De halvfjerds' første Kvorum, tog jeg tilbage til min mission i Canada. Den følgende måned holdt vi en højtidelig forsamling i det østlige Canada for alle præstedømmeledere. Det øverste Præsidentskab, medlemmer af De tolv Råd og én af assistenterne til De Tolv kom. Det var en vidunderlig oplevelse. Jeg fik plads som formand, fordi jeg var områdets præsiderende præstedømmemyndighed. Da mødet var forbi, kørte jeg Det øverste Præsidentskab tilbage til det hotel,

hvor de overnattede. Brødrene bød mig godnat og gik til deres værelser. Præsident Kimballs sekretær var blevet forsinket ved hotellets skranke, så jeg gik hen til ham og bad ham, om jeg måtte tage nøglen med op til præsident Kimball, så han kunne komme ind i sit værelse. Han rakte mig nøglen. Jeg tog elevatoren op til niende etage og gik hen ad gangen. Der så jeg præsident Tanner og præsident Kimball. Jeg sagde: „Præsident, her er din nøgle.”

Han takkede mig på sin kærlige måde, og derpå tog præsident Tanner min arm og sagde: „Russ, har du lyst til at komme ind og holde bøn med os?” Kan I forestille jer at afslutte dagen sammen med kirkens øverste præsidentskab? Jeg havde aldrig oplevet det før, og jeg gik med præsident Kimball ind i præsident Tanners værelse. Det varede kun et øjeblik, før præsident Romney og de andre brødre kom ind. Jeg var overvældet. Tårer vældede frem i mine øjne, da vi knælede rundt om sengen.

Jeg knælede ved siden af præsident Tanner, og jeg tror, han havde en fornemmelse af, hvad der foregik inden i mig, for han sagde: „Præsident, vil du venligst bede?” Og så hørte jeg en profet bede. Jeg lærte en betydelig lektie i den bøn. Jeg følte Ånden, som jeg aldrig har følt den før - det kan I godt forstå - for når en profet taler til Gud, er det nære venner, der taler.

I en meget kort bøn sagde han blandt andet: „Og, himmelske Fader, vi beder frem for alt andet, at denne dags arbejde har været acceptabelt for dig.” Det gennemboredede mit hjerte som intet andet nogen sinde har gjort med hensyn til princippet bøn. Åh, om dog enhver af os altid ville slutte dagen med at bede Herren om, at denne dags anstrengelser har været acceptable for ham! Der ligger stor styrke i det. Der er stor styrke i forståelse af, at han er vores Fader, at vi

er hans sønner og døtre, at vi går hans ærinde. Må vore anstrengelser altid være acceptable.

Jeg er i de sidste elleve måneder blevet overvældet af denne store kirkes styrke og storhed. Jeg har været i Korea, på Filippinerne, i Guam, i Hong Kong, i England og overalt i De forenede Stater og dele af Canada, og mit vidnesbyrd til jer er, at Herren har meget travlt med at frelse dem, som er ærlige i hjertet. Efter mit skøn går kirken fremad i næsten direkte forhold til oprigtigheden og forpligtelsen hos præstedømmelederne, som bønsumt søger og modtager vejledning fra Herren.

Jeg har haft lejlighed til at interviewe mange mennesker. For nylig interviewede jeg en ung mand til en mission. Jeg stillede ham et meget nærgående spørgsmål, som jeg gerne vil stille enhver af jer og især jer missionærer: „Har du læst Mormons Bog fra første til sidste blad? Har du overvejet og bedt om det, og ved du, at den er sand?”

Når I kommer ud på jeres mission og ud i livet, vil I komme ud for megen modstand. I vil vedblive med at blive prøvet. Grunden til, at I er blevet sendt herved, er nøjagtigt at finde ud af, hvor forpligtede og hengivne I virkelig er. Derfor bliver I prøvede. Nogle af jer er kommet tilbage fra jeres mission og bliver stadig prøvede - har I lagt mærke til det? Det er ikke altsammen så let, vel? Men har I et godt grundlag, et fast, personligt vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds profet, og at han så op mellem træerne, da Gud den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham; hvis I har et personligt vidnesbyrd om, at han oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft, så har I intet at frygte. I vil være beredte. Har I ikke fået læst den lektie, så vil jeg sige til jer her: „Se at komme i gang og få gjort det.”

Vil I tage imod udfordringen fra mig om

at læse Mormons Bog, at studere og overveje den, og at bygge jeres eget solide vidnesbyrd, baseret på profeten Joseph Smiths mission, Mormons Bogs guddommelige natur, samt Herren Jesu Kristi mission? Hvis I gør disse tre ting, så siger jeg til jer, at I vil være parate i 1988, eller inden den tid, når Herren rækker sin arm ud og siger gennem den præstedømmeleder, der præsiderer over

Jeg vil antage, at i 1988 vil være en kirke med 2.500 stave . . . Hvor er nu de 2.500 stavspræsidenter til 1988? Hvor er deres første- og andenrådgivere? . . . de 30.000 højrådsmedlemmer? . . . de 25.000 biskopper, . . . hjælpeforeningspræsidentinder, . . . og så videre og så videre?

jer: „Vi har brug for en ældstevorumspræsident; kom og udfyld den stilling. Vi har brug for en præsidentinde i hjælpeforeningen; kom og udfyld den stilling.” Når vi har en kirke, så levende og så fuld af vækst og udvikling, som jeg tror, vi har i 1988, vil jeg ikke blive spor forbavset, om mange af jer, der sidder her, vil befinde sig i stavspræsidentskaber, i biskopråd, i ledende stillinger i stave, i højråd, og ja, der vil måske endog være nogle af jer, der sidder i kirkens generalråd. Men, I vil kun modtage sådanne kaldelser, hvis I er rede. Jeg forstår nu til overflod, hvorfor profeten har sagt, at Herren til denne sidste

tid reserverede nogle af sine mest udvalgte åndelig sønner og døtre. Jeg forstår, hvorfor I er blevet tilbageholdt for at komme frem nu; fordi han har brug for jer. Han har frygtelig meget brug for jer til at opbygge sit rige. Og

„Kl. 12,30,” sagde hun, „var jeg i køkkenet og det blev ganske enkelt klart for mig ved Helligåndens kraft, at min søn netop var blevet kaldet til stavspræsident.”

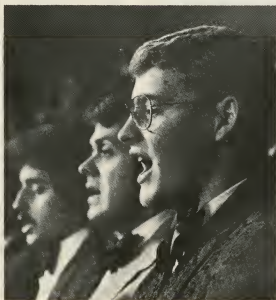
riget i 1978 vil udvide sig og fastsætte nye horisonter i 1988 i dirkede forhold til, hvor godt I er beredte til modtage jeres opgave med at lede Guds rige. Vi må forberede os til den længe ventede dag, den dag, da verdens Frelser vil sige: „Det er nok,” og komme og regere og herske

som kongernes konge over sit eget rige her på jorden.

Må Gud velsigne enhver af jer. I er så kostbare for os. Vi, brødrene, er overvældede af kvaliteten af kirkens ungdom. Hvor som helst jeg rejser, i enhver stav, ser jeg ansigter som jeres; hvilken beroligelse er det ikke for mig at tænke på, at vi er i gode hænder. Men jeg beder jer i al oprigtighed og med al min sjæls styrke forstå, at hvis der er noget som helst at rette i jeres liv, så gå i dag til jeres biskop. Hvis der er nogen forpligtelse, som I bør udføre i højere grad, så skriv den ned i jeres dagbog i aften. Bestem jer til, hvad I er nødt til at gøre bedre og indgå denne forpligtelse: „Himmelske Fader, jeg ønsker at være beredt på enhver måde - åndeligt, fysisk, følelsesmæssigt - til alt hvad du ønsker, jeg skal gøre til opbygning af dit rige på jorden.”

Må I have fred i jeres eget hjerte i fortrøstning om, at alt er vel. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

(Tilpasset efter en tale til eleverne ved Brigham Young University den 16. maj 1978.)

Som tingene nu er

Patricia A. Azure

„Jeg er lykkelig for den måde, som det hele går på.” Jeg kan endnu høre disse ord ringe i mine ører, da jeg sagde dem til min mor for otte år siden.

I virkeligheden var jeg ikke lykkelig. Jeg var til tider så nedslået, at jeg faktisk havde overvejet at begå selvmord, og jeg havde ligget vågen om natten for at tænke over en måde at gøre det på. Jeg kunne kun sove ved hjælp af sovepiller. Min mor havde to år tidligere skrevet, at hun var blevet døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som jeg kendte som mormonkirken, og jeg tænkte: „Hvad i alverden er det, hun har gjort?”

Så kom mor på besøg, og hun havde en mængde bøger og brochurer med sig. Hun forsøgte at tale til mig om evangeliet, men jeg sagde til hende: „Jeg er lykkelig for den måde, som det hele går på.” Jeg kunne se, at hun var lykkelig, og hun syntes at stråle, hver gang hun sagde noget om evangeliet, men jeg ville ikke lytte.

Min mand er fuldblods indianer, jeg er halvblods indianer. Hele livet har jeg studeret indianerne og spekuleret over, hvor de kom fra. Min mor sagde, at hvis jeg ville læse Mormons Bog, ville jeg finde ud af, hvor indianerne kom fra. Hun sagde også, at der var noget i 3. Nephi, som ville glæde mig meget. Jeg kunne se, at dette var vigtigt for hende, og da jeg elskede hende, sagde jeg, at jeg ville læse bogen. Hun efterlod et eksemplar hos mig sammen med nogle andre bøger og brochurer. Efter at hun var rejst hjem, gik jeg til mit værelse og læste Mormons Bog. Jeg kunne ikke lægge den fra mig. Hver dag kom jeg ud fra mit soveværelse og fortalte familien, hvad

jeg havde læst; i løbet af to uger læste jeg bogen fra første til sidste side. Jeg vidste, at den var sand.

Jeg havde røget i 22 år, men da jeg forstod mormonismens sandhed, bad jeg i dyb oprigtighed Herren borttage min hang til tobak. Siden den dag har jeg ikke haft trang til at ryge en cigaret. Jeg læste de brochurer, som min mor havde efterladt hos mig, Lære og Pagter, Den kostelige Perle og Et stort og forunderligt Værk. Det skete altså efteråret 1969; mine børn, min søster Delores og jeg selv blev døbt det næste forår. To år senere kom min søster Carolyn til én af vore familiehjemmeaftener og bad mig sende missionærerne til hende. Nu er min mors tre døtre alle sammen i kirken, og jeg takker min himmelske Fader hver dag for at have sendt hende til mig, da der var så hårdt brug for hende. Jeg kan i sandhed sige: „Jeg er lykkelig for den måde, som det hele går på.” □

D. P. S. ...
... DEPT.

MAR 24 1960

